

1

ข้อตกลงธุรกิจ

นางซาปรายคามองแต่ไม่ได้พูดอะไร

"พวกนายมาอยู่ตรงนี่เอง" อวตารดังกล่าวขึ้น

เทพหมากrukจ้องมองนางซาเขมิง แม้เขาจะเห็นนางซาผ่านกล้องส่องทางไกลมาแล้วหลายครั้ง แต่เมื่อได้มาเจอใกล้ๆ เขาก็รู้ได้ด้วยการทำทางของฝ่ายตรงข้ามว่า 'ผู้เล่นคนนี้ได้กลั้วพวกเขาแม้แต่บ่อย'

นางซาคบมือเพื่อไล่คืนออกจากมือทั้งสองข้าง เขาลุกขึ้นอย่างช้าๆ หันไปมองอวตารดัง เทพหมากruk และกลุ่มลูกสมุนอีกสิบกว่าคน ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"อยู่ตรงนี้แล้วไง นายจะฆ่าพวกฉันหรือ"

"ฮะ! จะตายอยู่แล้วยังปากคิอีก" อวตารดังกล่าวน้ำเสียงเยาะเย้ย
นางซาขึ้นวันบไปทีละคนอย่างช้าๆ

"1 2 3 4...25 ฮ่าๆ มีแค่นี้คิดจะมาฆ่าฉัน ผันไปหรือเปล่า"

นางซาพูดพร้อมกับหัวเราะ อยู่เงินและเทพกระบี่ไร้สำนึกก็หัวเราะตามไปด้วย สร้างความแปลกใจให้กับเทพหมากrukมากขึ้น เขาสามารถอ่านพฤติกรรมของฝ่ายตรงข้ามออก ทั้งสามคนมั่นใจว่าจะรักษาชีวิตของ

ตัวเองได้

"25 คน มันแค่กองหน้าไว้ย! เคียวยังมีมาอีก 100 คน วันนี้ฉันจะขีพวกแกให้ละ" อวตารดังกล่าวขึ้น

"ขนมาได้เต็มทีเลย พวกเรายินดีต้อนรับ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวยี้มๆ สร้างความไม่สบายใจให้กับเทพหมากรุกมากขึ้นไปอีกระดับ

ในขณะที่อวตารดังจะกล่าวโต้ตอบ เทพหมากรุกก็ยกมือขึ้นขวางกล่าวว่า

"ฉันขอคุยด้วยได้ไหม"

นางซาวาคตามองเทพหมากรุกยี้มกล่าวว่า

"กิลด์ผู้พิชิต พอจะมีคนใจเย็นอยู่บ้างแฮะ ไม่ใช่เจอปั๊บก็เห่าอย่างเคียว"

"แก!"

อวตารดังคำราม และคิดจะโต้คารม แต่เทพหมากรุกยกมือห้ามเอาไว้

"ฉันอยากจะรู้ นายได้เอา Undead ยักษ์ไปหรือเปล่า" เทพหมากรุกกล่าวขึ้น

"ทำไมนายคิดว่าเป็นฉันเอาไป" นางซาฮ้อนถาม

"อวตารดังคล้ายจะเห็นนายอยู่กับเขาเป็นคนสุดท้าย" เทพหมากรุกตอบ

"Undead ยักษ์ไม่ได้อยู่กับฉัน แน่นอนฉันอยู่ที่นั่นจริง แต่ฉันสลับไปพร้อมกับเพื่อนนายที่พุ่งร่างมาชนปลายคางของฉันพอดี ไม่สิ! ต้องบอกเพื่อนนายถูกฟาดคามากกว่า โชคดีที่ฉันตื่นจากสลบก่อนเพื่อนนาย ตอนนั้นฉันไม่เห็น Undead ยักษ์ รวมถึงยักษ์เขาเคียวระดับสูงแล้ว ฉันจึงรีบแผ่นหินทันที ใครจะอยู่ที่นั่นให้โง่" นางซาตอบโกหก

"มันโกหก! อย่าไปเชื่อมัน"

อวตารดังแหกปากร้องโวยวาย เทพหมากรุกดบไล่เขาให้เงียบเสียงก่อนจะคลี่ขี้มและกล่าวว่า

"แค่ครั้งแรกที่ฉันเจอร่างเขา ดูเหมือนอวตารดังจะถูกพิช"

"ถูกต้อง! ฉันนี่แหละโรยพิษเคลิ้มฝัน แก่เผ็ดเขาที่ไล่ล่าฆ่าฉัน"

นางซาตอบ

อวตารดังเบิกตาโต เขาชี้นิ้วสั้นๆ ไปที่ร่างของนางซา

"แก! ไอ้บัคซบ แกแกล้งฉั่น"

อวตารดังคำราม คิคจะปรี่เข้าไปโจมนตีนางซา แต่เทพหมากรุกล็อกแขนของเขาไว้และบอกให้ใจเย็นๆ

นางซาอมยิ้มและยกคิ้วหล่นตาขั่วฝ่ายตรงข้าม

"แก...ฉั่นจะฆ่าแก!" อวตารดังคำรามอีกครั้ง

เทพหมากรุกต้องส่งสัญญาณให้เหล่าสมุนที่ตามมาด้วยรีบมาจับร่างของอวตารดังไว้ เทพหมากรุกยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ค้านหลังของพวกเขาก็มีผู้เล่นนับร้อยปรากฏขึ้น

"ฮ่าๆๆ ปล่อยฉั่น ตอนนี้พวกแกตายแน่"

อวตารดังหัวเราะอย่างสะใจ เมื่อเห็นสมุนนับร้อยมาปรากฏตัวที่นี่

"ล้อมพวกมันไว้!" อวตารดังร้องตะโกนสั่ง

เหล่าสมุนตอบรับและเริ่มเคลื่อนร่างโอบล้อมค่ายพักของนางซาและเพื่อน เทพหมากรุกจับตามองคูนางซาตลอดเวลา

'มันไม่กลัวจริงๆ คิว' เทพหมากรุกคิดในใจ

"ฮ่าๆๆ รุมฆ่าพวกมันได้เลย"

อวตารดังออกคำสั่ง เหล่าผู้เล่นกิลด์ผู้พิชิตก็เตรียมเข้าไปเล่นฆ่าคนทั้งสามในทันที

"ช้าก่อน"

เทพหมากรุกเอ่ยปากห้าม สมุนที่กำลังจะบุกฉนวนหยุดชะงักทุกคน สมุนเหล่านี้เป็นคนที่เทพหมากรุก ดังนั้นพวกเขาจึงฟังเทพหมากรุกมากกว่าอวตารดัง

"หยุดทำไม ฉั่นต้องการฆ่าพวกมัน"

อวตารดังกล่าวน้ำเสียงเหลืออด เมื่อมีคนมาขวางไม่ให้เขาเล่นฆ่าศัตรู

"ฉั่นมีบางอย่างจะถามพวกเขา หลังจากถามแล้ว นายจะฆ่าก็ตามใจนาย" เทพหมากรุกตอบ

"ก็ได้ รีบๆ ถามพวกมัน" อวตารดังตอบน้ำเสียงไม่พอใจ

เทพหมากรุกปรายตากลับไปมองนางซาล่าว่า

"พวกนายไม่กลัวระคับลหรือ"

นางซายักไหล่กล่าวว่า

"พวกนายคิดว่า พวกฉันจะไม่เตรียมการบางอย่างไว้ล่วงหน้าหรือ
ต่อให้ฉันฉลาดน้อยกว่านี้ก็รู้ว่า พวกนายจะมาหาพวกฉันเร็วๆ นี้"

คำพูดของนางซาย ทำให้เทพหมากรุกขมวดคิ้ว ใจของเขาสั่นขึ้นมา
อย่างกะทันหัน

"นายกำลังบอกฉันว่า นายเตรียมพร้อมรับมือพวกฉันไว้แล้ว" เทพ
หมากรุกถามเข้าประเด็น

"ฮ่าๆ เตรียมรับมือ ฮ่าๆ พวกนายมีแค่สามคน กองกำลังสำรอง
ก็ไม่มี พวกนายหลอกได้แต่พวกกระจอกเท่านั้นแหละ ฮ่าๆ" อวตารถึง
พูดแทรกขึ้น

"ฉันไม่มีกำลังสำรองก็เอาชนะพวกนายได้ แม้จะฆ่าพวกนายได้ไม่
หมดก็ตาม" นางซายกล่าวเสียงเรียบ

เทพหมากรุกอยู่ๆ ก็หน้าซีดเผือดขึ้นมาอย่างกะทันหัน เขาต่อสู้
กับฝ่ายตรงข้ามมาพักใหญ่แล้ว ทำไมเขาจะโง่ไม่รู้ฝ่ายตรงข้ามได้เตรียม
อะไรไว้

"ระเบิด!" เทพหมากรุกแค้นเสียงออกมา

"ฮ่าๆ นายโง่เง่านี้ ถูกต้อง! บริเวณนี้ได้ฝังระเบิดไว้จำนวนมาก เมื่อ
พวกนายโจมตีฉัน ระเบิดก็จะทำงาน แม้พวกฉันจะไม่รอด แต่มันก็คุ้มค่าที่
จะแลกชีวิตกับพวกนายนับร้อยๆ คน" นางซายตอบ

อวตารถึงถึงกับตาเบิกโต เมื่อครู่ถ้าลูกสมุนของเขาโจมตี เขาคง
และไปเรียบร้อยแล้ว

เหล่าสมุนที่กระเหี้ยนกระหือรือจะฆ่านางซายและพวก เวลานี้ก็หน้า
ซีดกันหมดแล้ว เพราะใครจะอยากตายแบบไร้คุณค่า หลายคนกวาดตา
มองหาจุดฝังระเบิดบนพื้น แต่มันก็ดูออกยากเนื่องจากเป็นเวลากลางคืน

"อย่ามองหาให้เสียเวลา และขอให้พวกนายเจอมันและทุกคนออกมา
ระเบิดจะทำงานทันที เพราะพวกมันถูกคิดตั้งให้เชื่อมต่อกัน"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขี้มๆ ทำให้สมุนกิลด์ผู้พิชิตต้องชะงัก เทพ
หมากรุกถอนใจกล่าวว่า

"ร้ายกาจจริงๆ ฉันนึกไม่ถึงเลย วันนี้จะมาติดกับคักของผู้เล่นคนอื่น

เอะละ! พวกเราจะออกไปจากที่นี่โดยไม่ฆ่าพวกนาย"

เทพमारุกกล่าวว่าจบก็โบกมือเล็กน้อย เหล่าสมุนขับออกห่าง
อวตารถึงแม้จะหัวเป้ง แต่เมื่อต้องเอาชีวิตของตัวเองมาเดิมพัน ความ
หัวก็หดหายไปจนหมด เขาหุบปากไม่พูดอะไรสักคำ

"ช้าก่อน! พวกนายคิดจะไปง่ายๆ แบบนี้หรือ" นางซาถาม

เทพमारุกขมวดคิ้วกล่าวว่า

"นายไม่พอใจ"

"ใช่! นายต้องลงนามในสัญญาบางอย่างกับฉันก่อน พวกนายถึง
ไปได้"

นางซาเห็นว่าขึ้น สร้างความไม่พอใจให้กับอวตารถึงมาก เขาจึง
กล่าวว่า

"สัญญาบ้าบออะไร! พวกฉันปล่อยพวกนายแล้ว ยังไม่สำนึกบุญคุณ
อีก"

นางซาเงยหน้าหัวเราะขำกล่าวว่า

"ฮ่าๆ ปล่อย? นายเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า คนที่ปล่อยพวกนายไป
คือฉันต่างหาก นายอยากจะลองดูไหม เกมนี้ใครถือไพ่เหนือกว่ากัน"

"แก!" อวตารถึงคำราม

เทพमारุกใช้มือตบไหล่อวตารถึงอีกครั้งเพื่อปรามให้เขาใจเย็นลง
เทพमारุกมองนางซาพรางคลี้อยู่กล่าวว่า

"นายชนะ! นายต้องการสัญญาอะไรบอกมาได้เลย"

นางซาขยิบตาไปให้ฝ่ายตรงข้ามกล่าวว่า

"นายนี้หัวไว พูดเข้าใจง่ายดี ไม่เหมือนคนโง่บางคน ชอบวางท่าอวด
ว่าตัวเองเก่ง ตัวเองเจ๋ง แต่แท้ที่จริงห่วยแตก"

"นายค่าใคร! นายอยากตายใช่ไหม" อวตารถึงคำรามโบทันแดงก่ำ

นางซาแบมือทั้งสอง เขาส่ายหน้ากล่าวว่า

"ฉันไม่ได้บอกชื่อนี้ แต่ถ้านายจะรับคำสรรเสริญของฉันไป ฉันก็
ไม่ว่าอะไรหรอกนะ"

"แก...แก...แกจำไว้ ฉันจะฆ่าแกให้ได้สักวัน!"

อวตารถึงกล่าวว่าน้ำเสียงเหลือออก แต่เขาก็ต้องทน เพราะฝ่ายตรงข้าม
ฝั่งระเบิดไว้ ถ้าตายขึ้นมา เขาต้องไปเก็บระดับใหม่ ซึ่งคงต้องใช้เวลา

มากกว่าจะมาจนถึงระดับปัจจุบัน

"เลิกพูดขี้เหว และพูดเรื่องสัญญาของนายชะ" เทพหมากรุกกล่าว
ตัดบท

"นายต้องลงนามในสัญญา จะไม่ฆ่าพวกฉันภายใน 30 วัน นับจาก
วันนี้ ฉันเขียนสัญญาให้แพร่กับพวกนายที่สุดแล้วนะ นายยินดีที่จะลงนาม
ในสัญญากับฉันไหม" นางซากล่าวน้ำเสียงสบายๆ

"ได้! ขอฉันดูสัญญาดับจริงก่อนจะลงนามด้วย" เทพหมากรุกตอบ
นางซายิ้ม เขาแบมือข้างซ้ายออกไปกล่าวว่า

"เอาสัญญามา เทพอ้วน"

เทพกระบี่ไร้สำนึกไม่รอช้า หยิบมันสัญญาสองฉบับในกระเป๋ามิติ
ยื่นส่งไปให้นางซา เขาคิดนิ้วไปที่มันสัญญา มันก็กระเด็นลอยไปหาเทพ
หมากรุก เขาใช้มือรับไว้และคลีกระคายออกอ่าน

เทพหมากรุกใช้เวลาอ่านเล็กน้อยก็เงยหน้าขึ้นมองนางซา

"ฉันตกลง ภายในระยะเวลา 30 วัน นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป สมาชิก
ในกลุ่มผู้พิชิตทุกคนจะไม่โจมตีพวกนายสามคน ถ้าละเมิดสัญญา จะต้อง
ชดใช้ 500 ล้าน"

เทพหมากรุกอ่านเสียงดังจบ เขาก็หยิบปากกาในกระเป๋ามิติออกมา
เซ็นชื่อในสัญญาทั้งสองฉบับ หลังจากนั้นเขาก็โยนสัญญาหนึ่งฉบับย้อนกลับ
ไปให้นางซา

เหตุผลที่เทพหมากรุกเก็บสัญญาอีกหนึ่งฉบับไว้เลย เพราะนางซา
ได้ให้เทพกระบี่ไร้สำนึกเซ็นไว้ล่วงหน้าแล้ว

"พอใจหรือยัง" เทพหมากรุกถาม

"แน่นอน ฉันพอใจมาก เชิญพวกนายกลับไปได้ตามสบาย" นางซา
กล่าวยิ้มๆ

เทพหมากรุกโบกมือส่งสัญญาดอกอีกครั้ง เหล่าสมุนก็รีบเผ่นออกไป
จากบริเวณนี้ราวกับเจอโรคติดต่อร้ายแรง

"พวกนายจำไว้ อีกไม่นานฉันจะฆ่าพวกนายทั้งหมด" อวตารถึง
กล่าวข่มขู่

"อย่าขี้คือนัก เหม็นขี้พิน ชิวๆ" เทพกระบี่ไร้สำนึกเอ่ยปากไล่

อวตารถึงหางคิ้วกระตุก เขาจึงมองเทพกระบี่ไร้สำนึกราวกับจะ

จำใบหน้าของเขาไว้ให้แม่น เทพหมากรุกคืบ่าเพื่อน อวตารถึงจึงขยับ และเดินจากไป

"อวตารถึงมันเป็นคนอาฆาตของจริง เบ๊หนึ่งเวลานายอยู่ในเมือง กวงซินายต้องระวังให้มาก" อุ๋เงินเอ่ยปากเตือน

"ฉันรู้ แต่เบ๊สองก็ควรเตือนตัวเองด้วย ฉันกับบอสเป็นเพียงนักท่องเที่ยว ส่วนเบ๊สองประจำอยู่ที่นี่ เมื่อพวกฉันจากไป เบ๊สองจะทำไง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวจบ อุ๋เงินถึงกับช็อค

"อ้ากกก! จริงด้วย ทำไมฉันลืมนึกถึงตัวเองวะ ฉันจะทำไงดีเนี่ย" อุ๋เงินร้องอุทาน

"ฉันแนะนำใหม่ เบ๊สอง" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวอึ้งๆ

"เบ๊หนึ่งมีหนทางให้ฉันรอดตายจริงหรือ" อุ๋เงินถามสีหน้าตื่นเต้น

"จริงสิ ทางรอดของเบ๊สองง่ายมากเลย ขอเพียงช่วยฉันกับบอสจัดการกิลด์ผู้พิชิตให้เป็นง่อย เท่านั้นพวกมันก็ไม่กล้ามาแห่เบ๊สองอีกต่อไปแล้ว"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวดวงตาวาวโรจน์ รวากับมีแผนการในใจบางอย่าง

"จริงด้วย! ทำไมฉันคิดไม่ออกนะ" อุ๋เงินกล่าวขึ้น

"แต่...เดี๋ยวลี! นั่นมันกิลด์ผู้พิชิตนะ ไม่ใช่กิลด์ไก่อาราล่ะจะจัดการพวกมันให้เป็นง่อยได้ง่ายๆ ถ้าพวกเราไปจัดการกับพวกมัน เกรงว่าคนที่เป็งง่อยน่าจะเป็นพวกเรามากกว่า" อุ๋เงินกล่าวสีหน้าไม่สู้ดีนัก

เทพกระบี่ไร้สำนึกคืบไล่เขาบอกว่า

"สงครามยังไม่เริ่ม อย่าเพิ่งนับศพตัวเองสิ"

"ฉันไม่ได้เค้าม้วนะ ไม่เชื่อกอยดู พัน 30 วันเมื่อไร พวกมันตามไล่บี้เล่นงานพวกเราแน่ ด้วยกำลังแค่นี้มันจะไปสู้พวกมันเป็นร้อยๆ ได้ยังไง" อุ๋เงินกล่าวขึ้น

"เบ๊สองคิดว่า พวกเราจะรอจนกระทั่ง 30 วัน ถึงจะออกไปจากที่นี่หรือ ฮ่าๆ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกถามน้ำเสียงเจ้าเล่ห์

"เบ๊หนึ่งหมายความว่า เราจะหนีไปก่อนจะครบ 30 วัน ตามสัญญา"

อุ๋เงินถาม

"ใช่! ฮ่าๆ"
เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบพร้อมกับหัวเราะ อุ๋เงินแบ่ปากกล่าวว่า
"ไปก่อนจะมีความหมายอะไร ถ้าพวกมันใช้คนตามพวกเราไป
สุดท้ายพวกเราก็ตายอยู่ดี"

เทพกระบี่ไร้สำนึกเปลี่ยนสายตาเป็นเหย้มโหดกล่าวว่า
"มันกล้าหรือ! ถ้ามันกล้าตามพวกเรามา ฉันทันทีแหละจะเตะพวกมัน
ให้ร้องหาแม่เลย"

อุ๋เงินทำหน้าเบื่อโลก เมื่อเห็นเทพกระบี่ไร้สำนึกคุยไม่อ้อวอกเกินจริง
"ฉันพูดจริงๆ นะ ระวังอย่างเบ้หนึ่งเตะพวกมันยาก มีแต่พวกมัน
แหละจะเตะเบ้หนึ่ง" อุ๋เงินกล่าวเตือน

"ฮ่าๆ ทราบที่สัญญา 30 วัน ยังคงอยู่ พวกมันมีแค่ต้องหนีฉัน
ไม่มีทางที่พวกมันจะกล้าตีฉันหรอก ฉันทสามารถทุบตีพวกมันโดยพวกมัน
ไม่สามารถตอบโต้อะไรได้ ไม่งั้นจ่าย 500 ล้าน" เทพกระบี่ไร้สำนึกอธิบาย

อุ๋เงินถึงกับตะลึง เขาเพิ่งจะรู้ว่าสัญญาที่เทพกระบี่ไร้สำนึกเขียนขึ้น
มาและกลัดผู้พิชิตเซ็นชื่อมีเบื้องหลังเช่นนี้ มันไม่ใช่สัญญาธรรมดา

"บอสรู้อะไรไหม" อุ๋เงินถาม

"รู้สิ ฉันทกับบอสไอ้มุกนี้บ่อยครั้ง" เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ

อุ๋เงินสอหายใจลึกๆ เขาอดคิดในใจไม่ได้ว่า

'บอสกับเบ้หนึ่งน่ากลัวโคตรๆ'

ด้านนางซายังคงต้อนรับผู้เล่นอีกหลายคนที่มาเยี่ยมเยือนและจากไป
อย่างรวดเร็ว

เกือบเที่ยงคืน เมื่อไม่พบเห็นใครมากวนอีกแล้ว ทั้งสามหนุ่มก็มุด
เข้าเค้นทันนอน โดยปล่อยแฟรงก์ให้เป็นยามดูแลความปลอดภัย

เช้าวันใหม่

สามหนุ่มตื่นค่อนข้างสาย เพราะเมื่อตื่นนอนดึก หลังจากกินอาหาร
เช้า รวมถึงเก็บเค้นที่ที่พัก ทั้งสามคนก็นั่งด้วยกัน เพื่อบางแผนจะไป
ส่วนไหนของป่าที่ไม่ทับซ้อนกับผู้เล่นคนอื่น

"วันนี้ก็ล่อค่างๆ ก็น่าจะยังคงไล่ตามหาคนที่ซิงจิตวิญญาณคันไม้
เหมือนเมื่อวาน พวกเราจะฉวยโอกาสนี้ๆ คุดหาสมุนไพร" นางซากล่าวขึ้น

"พวกเขายังไม่เลิกราทันทีหรือ" อุ๋เงินถาม

"กิลด์เล็กๆ ก็คงเลิกหวังแล้วละ แต่กิลด์ใหญ่ๆ คงไม่เลิกหวังง่าย"

เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบแทรกจบ ฉางซาก็พบเห็นร่างของพิราบขาว ฤดูหนาว และมนต์เหมันต์ในระยะ 50 เมตร พวกเขา กำลังมุ่งหน้ามาที่นี่

"ทุกคนเจี๊ยบ ตัวปัญหากำลังมาหาพวกเรา"

ฉางซากล่าวขึ้น แม้จิตใจจะเคร่งเครียดไปบ้าง แต่ตัวเองก็มั่นใจ ไม่น่าจะเผยพิรุณตรงไหนให้พิราบขาวรู้

'คงมาถามข่าวเหมือนกิลด์อื่นๆ มั้ง' ฉางซาคิดในใจ

อุ๋เงินกับเทพกระบี่ไร้สำนึกไม่ได้รู้เบื้องลึกเบื้องหลังระหว่างฉางซา กับพิราบขาว สองหนุ่มจึงเริ่มแสดงละครตีหน้าใสชื่อเหมือนปกติ

ฉางซาก็แกล้งทำเป็นไม่สนใจทั้งสามคนเช่นกัน

ผู้เล่นกิลด์สายหมอกเดินเข้ามาใกล้อย่างช้าๆ ฤดูหนาวจ้องเขม็งมายังร่างของฉางซา อุ๋เงิน และเทพกระบี่ไร้สำนึก เธอสำรวจอย่างถี่ถ้วน ก่อนจะหันไปหาพิราบขาวกล่าวว่า

"ฉันมั่นใจนะ ไม่ใช่คนที่หลบหนีจากฉัน"

"ฉันเห็นด้วยกับฤดูหนาว" มนต์เหมันต์กล่าวสนับสนุน

"เป็นไปไม่ได้ ทักษะสร้างผดตามรอยในคัมภีร์ของฉันจะต้องไม่ ผิดพลาด" พิราบขาวยืนยันหนักแน่น

"ผู้เล่นชายสามคนตรงหน้า เธอก็เห็นอยู่ว่าไม่ใช่เขา" ฤดูหนาวตอบ

"ไม่...ต้องเป็นเขาแน่นอน บางทีเขาอาจจะมียุทธศาสตร์เปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ก็เป็นได้"

พิราบขาวกล่าวยืนยัน เพราะในอาณาเขตฤดูสมุนไพรมะม่วงบาน คนที่ถูกผดตามรอยมีเพียงคนเดียว ที่สำคัญเธอไม่ได้ใช้ผดตามรอยมาเป็นเดือนแล้ว แม้จะมีผู้เล่นบางคนเคยถูกเธอใช้ผดตามรอยมาก่อน แต่คุณสมบัติของมันจะสลายหายไปภายในเวลา 24 ชั่วโมง ดังนั้นจึงปิดประตูไปได้เลย จะมีคนถูกผดตามรอยคนที่สองที่นี่

"ทักษะเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ อืม...ฉันไม่เคยเห็น มันมีด้วยหรือ"

ฤดูหนาวถาม

"ทักษะตามรอยของฉันยังมี ทำไมทักษะเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์จะมีไม่ได้" พิราบขาวตอบ

มนต์เหมันต์ที่เดินอยู่ข้างๆ นิ่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า
"ถ้าเขาไม่ยอมรับ เธอจะทำไง"
"ไม่รู้สิ พวกเราจะแก้ปัญหาคตามสถานการณ์" พิราบขาวตอบ
"ฉันเธอเป็นคนคุยก็แล้วกัน ถ้าให้ฤๅณาวศุยกคงหนีไม่พ้นมีเรื่อง
มีราว" มนต์เหมันต์ตอบ

ฤๅณาวศุยกหันหน้าเพื่อโลกกล่าวว่า
"นายก็พูดให้ร้ายฉันเกินไป มนต์เหมันต์"
"เจียบ! เอาละ เคี้ยวฉันจัดการเอง" พิราบขาวกล่าวตัดบท
เมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้กลุ่มของนางซาแล้ว พวกเขายังคงทำเนียบ
นั่งคุยกันสามคนต่อ จนกระทั่งพิราบขาวเดินเข้ามาใกล้ในระยะ 10 เมตร
นางซาจึงหยุดพูดคุยกับเพื่อนๆ พิราบขาว ฤๅณาวศุยก และมนต์เหมันต์เดิน
เข้ามาจนถึง 5 เมตรสุดท้าย พิราบขาวจึงหยุดเดิน

"ไม่ทราบมีธุระอะไรกับพวกเรา" นางซาเอ่ยปากถามก่อน
"ฉันอยากทำธุรกิจร่วมกับนาย"
พิราบขาวกล่าวขึ้นมาคือๆ ทำให้นางซา เทพกระบี่ไร้สำนึก และ
อุ้งเงินอกตื่นตะลึงไม่ได้ สองหนุ่มปรายตามองนางซาเล็กน้อย
"ธุรกิจ? คุณเหมือนจะมีการเข้าใจอะไรผิดใหม่ ฉันแน่ใจจะไม่เคยรู้จัก
พวกเธอมาก่อน" นางซาตอบหน้าตาย
"ไม่เคยรู้จักก็ทำธุรกิจร่วมกันได้ไม่ใช่หรือ" พิราบขาวเปิดฉากบุก
นางซาใจเต้นโครมๆ เขาเคาได้แล้ว หญิงสาวคนนี้รู้ว่าตัวเองเป็นคน
ซิงจิตวิญญาณคันไม้มา แต่ค่อนข้างเขาผ่านสถานการณ์ตื่นเต้นมาเยอะจึง
สามารถควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี

"เธอพูดมาก็ถูก ฉันลองบอกธุรกิจที่เราจะทำร่วมกันมาสิ" นางซา
ยังคำถามตรงๆ เช่นกัน

"จิตวิญญาณคันไม้" พิราบขาวกล่าวเสียงเรียบ
อุ้งเงินกับเทพกระบี่ไร้สำนึกปรายตามองนางซาก่อนจะวกกลับไปมอง
หญิงสาวที่ด้านหน้า ทั้งสองไม่เข้าใจ เธอจับผิดได้อย่างไรว่า นางซาเป็นคน
ไปซิงจิตวิญญาณคันไม้มา

"ฉันไม่ได้เป็นคนเอามา แล้วจะทำธุรกิจร่วมกันได้ไง" นางซากล่าว
อึ้งๆ

"คิๆ นายปิคบังฉันไม่ได้หรอก ผงคามรอยของฉันไม่เคยพลาดมาก่อน ในพื้นที่ฤดูสมุนไพรเบ่งบานแห่งนี้ นอกจากนาย ไม่มีคนไหนผงคามรอยคนที่สอง" พิราบขาวอธิบาย

นางซาใช้มือลูบจมูก เขาไม่เข้าใจจริงๆ ในเมื่อเขาเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดเดิมออกไปแล้ว ทำไมผงคามรอยยังมีผลอยู่อีก

"สงสัยละสิ ทำไมผงคามรอยไม่หายไป แม้นายจะเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่" พิราบขาวกล่าวจี้ใจคำ

นางซานึกไปถึงคัมภีร์ร่างอมตะที่ให้ทักษะในการสร้างซาลาเปา ซึ่งมันเป็นไปได้ที่หญิงสาวคนนี้จะได้รับทักษะในการสร้างผงคามรอยเช่นกัน

"มันเป็นทักษะสินะ"

นางซากล่าวขึ้น คล้ายกับตอบยอมรับกลายเป็นแล้วว่ คนชิงจิตวิญญาณฉันไม่เป็นเช่นนั้นเอง

"นายเป็นคนฉลาด ใบหน้าที่นายใช้ในการชิงจิตวิญญาณฉันไม่คงเป็นใบหน้าที่ปลอมแปลงขึ้นมาจากการใช้ทักษะในคัมภีร์ยุทธเช่นกันใช่ไหม" พิราบขาวถาม

นางซาขมพยักหน้ารับซ้ำๆ ไม่ได้ร้อนใจอะไร เพราะต่อให้กลัศหายหมดก็ไม่มีใครสามารถบังคับเอาสิ่งของในมือเขาได้ ถ้าเขาไม่ยินยอม

"เอละ พวกเรามาเจรจาธุรกิจกันได้หรือยัง"

พิราบขาวถามเข้าประเด็นอีกครั้ง

"ธุรกิจ? ทำไมฉันต้องทำธุรกิจกับเธอด้วยละ ต่อให้เธอประกาศเรื่องนี้ออกไป ฉันก็ไม่กลัวหรอกนะ เธอต้องจำไว้อย่างหนึ่ง คำพูดไม่มีผลกับฉัน" นางซากล่าวยิ้มๆ

"พวกเรา ยังไม่ได้ชู่อะไรเลย ทำไมนายพูดอย่างงี้"

ฤดูหนาวกล่าวแทรกขึ้น น้ำเสียงเธอไม่สบอารมณ์สักเท่าไร พิราบขาวรีบใช้มือตบไหล่เพื่อนเป็นการห้ามปราม ก่อนจะหันไปกล่าวกับนางซาว่า

"ฉันไม่เคยคิดจะชู่นาย แต่ฉันอยากให้นายฟังเงื่อนไขทางธุรกิจหน่อย ถ้านายฟังแล้วปฏิเสธ ฉันก็จะไปทันที"

นางซาสบตากับพิราบขาว เขาคลี้อยมบางๆ กล่าวว่า

"ก็ได้ ลองพูดมา"

"ฉันยินดีแลกมันกับจิตวิญญาณฉันหุ้ และเพิ่มเงินให้นาย
อีก 500 ล้านเหรียญเงินยูหยวน" พิราบขาวกล่าวขึ้น

"เงื่อนไขอะไรจะจอกไป ไม่ตกลง" นางซากล่าวตัดบททันที

พิราบขาวนิ่งเงียบไปสักพักก็กล่าวขึ้นว่า

"นายสามารถเสนอเงินเพิ่มขึ้นได้ ลองบอกมาสิ นายต้องการเงิน
เท่าไร"

"เงินฉันมีเยอะแล้ว แค่ห้าร้อยหรือพันล้านไม่ได้อยู่ในสายคาดฉัน
สักนิด พวกเธอคิดจะทำธุรกิจครั้งนี้กับฉัน แต่กลับเสนอให้ผลประโยชน์
เพียงเล็กน้อย พวกเธอกลับไปเถอะ"

นางซากล่าวตัดบทอีกครั้ง เล่นเอาพิราบขาว ฤดูหนาว และมนต์
หมั่นต้อ้งไปเลย แม้แต่ยูจินก็อึ้งเช่นกัน ใครจะไปคิดว่า นางซาไม่เห็น
เงิน 1,000 ล้านเหรียญเงินยูหยวน อยู่ในสายตา

พิราบขาวสูดหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"นายต้องการผลประโยชน์แบบไหน ลองเสนอมาดู ฉันจะรับไป
พิจารณา"

"ดี! สิ่งที่ฉันต้องการมีสองเรื่อง ถ้าทำได้เราจะทำธุรกิจกัน" นางซา
กล่าวขึ้น

ยูจินกับเทพกระบี่ไร้สำนึกต่างก็ปรายตามองนางซา สองหนุ่มไม่รู้
นางซาคิดจะทำอะไรกันแน่ เพราะเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ในหัวข้อการประชุมของ
พวกเขามาก่อน

นางซามองพิราบขาวพร้อมกับยกนิ้วมือขึ้น

"ข้อแรก ฉันต้องการยาเลื่อนระดับขั้นห้าหนึ่งเม็ด และยาเลื่อนระดับ
ขั้นกลางสองเม็ด แน่่อนยาที่ฉันต้องการจะต้องไม่ซ้ำกับยาที่ฉันและเพื่อน
เคยกินมาก่อน"

นางซากล่าวน้ำเสียงเรียบนิ่ง ผู้ฟังต่างอ้าปากค้างกันหมด ไม่เว้น
แม้แต่ยูจิน

"นายมันบ้า! ใครจะจ่ายเยอะขนาดนั้น โดยเฉพาะยาเลื่อนระดับ
ขั้นกลาง" ฤดูหนาวกล่าวเสียงสูง

"ฉันไม่ได้เรียกร้องยาเลื่อนระดับขั้นกลางระดับสูงเสียหน่อย ฉันแค่
ต้องการขั้นห้า อย่าเพิ่งอารมณ์ร้อนไป" นางซากล่าวยิ้มๆ

"ต่อไปนี้เลยนะระดับชั้นกลางระดับต่ำ มันก็ใช้จะหามาได้ง่ายๆ นะ แถมราคาแพงมากด้วย" ฤๅณาวกล่าวแย้ง

นางซาหั่วเราะสายหน้ากล่าวว่

"แล้วเธอก็คิดว่า จิตวิญญาณดันไม่ระดับสูงมันหาได้ง่ายๆ หรือไง ฉันไม่ได้บังคับพวกเธอนะ ถ้าไม่ทำตามเงื่อนไข การเจรจาก็ล้มเลิก"

"นาย!" ฤๅณาวกล่าวขึ้นเสียง สีหน้าไม่สบอารมณ์นัก

"เราต้องการเวลาตัดสินใจ แต่ขอฟังเงื่อนไขที่สองก่อน" อยู่ๆ พิราบขาวก็กล่าวแทรกขึ้น

"ได้" นางซาควงดาวาโรจน์ ก่อนจะกล่าวต่อไปว่า

"ข้อสองคือ ฉันต้องการยืมกำลังกิเลสหายหมอกในบางเวลา สัญญานี้จะอยู่นานกว่าฉันจะออกจากเมืองกวงซีไป"

"นายมันคนบ้า! ไม่มีใครที่ไหนให้ยืมกองกำลังกันหรอก" ฤๅณาวพูดขึ้นอีกครั้ง

"เธอไม่ต้องห่วง ฉันไม่ให้คนของกิเลสเธอทำงานฟรีหรอก ฉันจะจ่ายค่าแรงตามความเหมาะสมทุกครั้งที่เราใช้งาน" นางซาตอบ

พิราบขาวพยักหน้ากล่าวว่า

"ฉันจะปรึกษากับผู้บริหารกิเลส ถ้าเขาตกลงก็ไม่น่ามีปัญหา ส่วนยาที่นายขอในข้อแรกมีค่าสูงเกินไป พวกฉันไม่ได้พกติดตัว ถ้าจะแลกเปลี่ยนคงต้องกระทำในเมืองกวงซี"

"ไม่มีปัญหา" นางซากกล่าวตอบรับ

"โอเค งั้นพวกเราไม่ขอรบกวนแล้ว เมื่อได้คำตอบเราจะกลับมาหาอีกครั้ง" พิราบขาวกล่าวยิ้มๆ

นางซาพยักหน้าเล็กน้อย ทั้งสามก็ใช้วิชาตัวเบาจากไปอย่างรวดเร็ว อุ้งเงินรีบหันหน้ามาหานางซากกล่าวว่า

"บอสไปแลกทำไม จิตวิญญาณดันไม่ระดับสูงในมือบอส มันสามารถพาบอสทะลุไปจุดสูงสุดของผู้เล่นระดับสูงได้เลยนะ"

นางซากยิ้มให้อู๋เงินกล่าวว่า

"ฉันมีเหตุผลสองข้อนะ"

"เหตุผลอะไร" อู๋เงินถาม

"ข้อแรก ระดับฉันยังต่ำอยู่ และไม่รู้เมื่อไรจะไปถึงระดับ 70 บางที

จิตวิญญาณคันไม้ระดับสูงนี้ มันอาจจะต้องนอนอยู่ในกระเปาะของฉันทนกลายเป็นสมบัติโบราณก็ได้"

ฉางซากล่าวจบก็เอื้อมมือไปตบไหล่อุ้งเงินกล่าวต่อไปว่า

"ข้อสอง จิตวิญญาณคันไม้ไม่ใช่ของฉันทนคนเดียว พวกนายสองคนล้วนมีส่วนร่วมด้วย การแลกเปลี่ยนมันเพื่อเพิ่มระดับของพวกเรา มันจึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด"

อุ้งเงินเหมือนอยากจะร้องไห้

"บอสเป็นคนดีจริงๆ คิดถึงฉันทนด้วย"

"เฮ้! เบ๊สองไม่ต้องร้องไห้ไปน่า ฉันทนบอกแล้วคิดตามบอสไม่มีอะไรเสียหาย"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวจบก็หัวเราะเสียงดังกล่าวว่า

"ฮ่าๆๆ อีกไม่นานฉันทนก็จะระดับ 50 แล้วสินะ ทำไมระดับขึ้นไวเช่นนี้ ฉันทนมันอัจฉริยะจริงๆ ฮ่าๆๆ"

อุ้งเงินเกิดความสงสัยในคำพูดของเทพกระบี่ไร้สำนึกจึงกล่าวขึ้นว่า

"ถามจริงๆ เบ๊หนึ่งเล่นเกมมานานหรือยัง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกทำท่าครุ่นคิดและกล่าวว่า

"เกือบๆ เดือนในโลกภายนอก"

คำตอบของเทพกระบี่ไร้สำนึก ทำให้อุ้งเงินถึงกับช็อก

"เป็นไปได้ไง! เดือนเดียวในโลกภายนอกสามารถสร้างตัวละครในเกมให้มีพื้นฐานถึงระดับ 49 ได้ ฉันทนเล่นมา 2 ปีโลกแห่งความจริง เพิ่งจะระดับ 60 เอง" อุ้งเงินกล่าวเสียงดังลั่น

"ฮ่าๆๆ นายมาตกใจอะไรกับฉันทน บอสก็เล่นมาพร้อมกับฉันทนเหมือนกัน"

เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ ทำให้อุ้งเงินต้องช็อกไปอีกรอบ

"บ้าไปแล้ว! บอสแฉีกเกมหรือเปล่าเนี่ย" อุ้งเงินหันไปถาม

ฉางซากอดอกเขินหน้าขึ้น กล่าวด้วยน้ำเสียงหล่อเหลาว่า

"ฝีมือล้วนๆ โว้ย!"

กิลด์สายหมอก

"ไอ้หมอนั่นเรียกร้องเกินไปแล้ว" ฤๅษีหนวากล่าวน้ำเสียงไม่พอใจ

"ปัญหา คือ ยาลีออนระดับชั้นกลาง ถึงจะเป็นยาระดับต่ำก็ใช้จะหา
กันได้ง่ายๆ ยกเว้นจะถูส่งมาจากสำนักงานใหญ่ของพวกเราเท่านั้น" มนต์
เหมันต์กล่าวขึ้น

พิราบขาวพ่นลมหายใจออกมากล่าวว่า

"จิตวิญญาณดันไม้ระดับสูง มันสำคัญต่อหัวหน้ากิลด์หลักของพวก
เรามาก คิดว่ายังไงพวกเขาก็คงไม่ปฏิเสธ ช่วงนี้ความวุ่นวายในเมืองต่างๆ
เริ่มระอุขึ้นแล้ว กิลด์ของเราจำเป็นต้องเตรียมพร้อมปะทะกับทุกกิลด์ที่
เป็นศัตรู"

"จริงสิ เมื่อครู่มีรายงานจากสายสืบของพวกเราที่ไปเสาะหาข่าว"
มนต์เหมันต์กล่าวขึ้น

"ข่าวอะไร" ฤดูหนาวถาม

"เมื่อวาน เทพหมากรุกกับอวตารถึงยกกำลังคนไปหาเรื่องสามคน
นั้น" มนต์เหมันต์ตอบ

ฤดูหนาวกับพิราบขาวแสดงความสนใจขำว่านี่ทันที

"ข่าวลวงไหม ทำไมพวกเขาสามคนยังปกติสุขดี" ฤดูหนาวถามน้ำเสียง
ตื่นตะลึง

"เป็นข่าวจริง แดมข่าวยังบอกอีกว่า กิลด์ผู้พิชิตถึงกับหนีตายออกมา
อย่างลนลาน"

มนต์เหมันต์ตอบจบ ฤดูหนาวและพิราบขาวถึงกับตื่นตะลึงไปอีกครั้ง

"มีผู้เล่นตายไหม" พิราบขาวถามสีหน้าอยากรู้

"ไม่มีใครตาย ส่วนทำไมกิลด์ผู้พิชิตต้องหนีออกมา สายสืบของเรา
ไม่สามารถสืบข่าวได้" มนต์เหมันต์ตอบ

พิราบขาวนิ่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"ดูเหมือนเพื่อนใหม่ของพวกเราจะไม่ธรรมดาซะแล้ว ส่งสายสืบออก
ไปหาข่าวจากกิลด์ต่างๆ ที่มาที่นี่ ฉันต้องการรู้ประวัติเพื่อนใหม่ให้ชัดเจน
เสียหน่อย"

มนต์เหมันต์พยักหน้า และเรียกลูกสมุนมาสั่งงานทันที

ฤดูหนาวที่ยืนฟังอยู่ใกล้ๆ พิราบขาวคลี่ยิ้มออกมาที่ละน้อย

"แม้สามคนนั้นจะโลกมาก และขาดมารยาทไปบ้าง แต่เมื่อเป็นศัตรู
กับกิลด์ผู้พิชิต ฉันรู้สึกพวกเขาเป็นคนดีขึ้นมาในทันที และถ้าเป็นศัตรูกับ

กิลด์มังกรเพลิงคิ้ว มันจะตีมากยิ่งขึ้น"

ฤดูหนาวกล่าวขี้มๆ พิราบขาวส่ายหน้ากล่าวว่า

"เธอนี่มันผีเข้าผีออก"

สายสีของกิลด์สายหมอกไปหาข่าวไม่นานก็กลับมารายงานให้กับ มนต์เหม็นค้ได้รับทราบ หลังจากนั้นมนต์เหม็นค้ก็รีบมาหาพิราบขาวและ ฤดูหนาวที่นั่งสนทนากันอยู่

"ข่าวใหญ่ๆ!"

มนต์เหม็นค้กล่าวขึ้น สร้างความสนใจให้กับสองสาวมาก

"ข่าวใหญ่เรื่องอะไร" ฤดูหนาวเอ่ยปากถาม

"สามคนนั้นเป็นคนที่ถูกไล่ล่าโดยกิลด์ผู้พิชิตและหนีรอดมาได้"

มนต์เหม็นค้กล่าวสีหน้าตื่นเต้น เพราะเขารู้ดีเทพมากรุกร้ายกาจ ขนาดไหน ถ้าผู้เล่นสามารถแหวกค่ายกลของเทพมากรุกออกมาได้ ย่อม ไม่ใช่คนธรรมดา

"ข่าวมาจากไหน" พิราบขาวถาม

"คนของกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์ พวกเขาได้ติดตามคูสามคนนั้นมา พักหนึ่ง" มนต์เหม็นค้ตอบ

"เล่ารายละเอียดทั้งหมดมาสิ ฉันอยากรู้"

พิราบขาวกล่าวน้ำเสียงสนใจมาก ฤดูหนาวก็สนใจเช่นกัน จึงตั้งใจฟัง มนต์เหม็นค้บอกเล่าออกมา

"แค่สามคน สามารถบุกฝ่าค่ายกลเทพมากรุกออกมาได้ ไม่ธรรมดา เลย สังคนของพวกเราไว้ ห้ามไปรุกรานพวกเขา บางทีในอนาคต พวกเขา อาจจะเป็นประโยชน์ต่อพวกเรา" พิราบขาวกล่าวเสียงเรียบ

"เรื่องนี้ต้องแจ้งไปยังกิลด์ในเมืองกวงซีไหม" ฤดูหนาวถาม

"แจ้งไปด้วย มันอาจจะมีผลต่อการพิจารณาเงื่อนไขทั้งสองข้อของ พวกเขา" พิราบขาวตอบ

ฤดูหนาวพยักหน้าเสร็จก็คิดต่อกลับไปยังกิลด์ เพื่อขอคุยกับหัวหน้า กิลด์โดยตรง

กิลด์มังกรเพลิง

"ยังทำใจไม่ได้หรือเพื่อน" เขี่ยวมารเอ่ยปากถาม

"ใครจะทำให้ใจได้ง่ายๆ สยดสยของสันติ ค่อยให้ฉันกระโดดลงแม่น้ำ แอลกอฮอล์ก็ยังล้างไม่ออกเลย" บรรจบฟ้ากล่าวสีหน้าเซ็งๆ

เมื่อวานเขาพาไปกุมเป้าของมนต์เหมันต์ได้แพร่กระจายไปยังเมือง กวงซีแล้ว เมื่อมีคนพูดกันมากขึ้น เนื้อเรื่องของมันก็ถูกเปลี่ยนไป กลายเป็น ว่าบรรจบฟ้ากับมนต์เหมันต์ก็กักกันเสียอย่างนั้น แถมยังแสดงบทเลิฟซีนกัน กลางสนามรบด้วย

"เชื่อนั่น เวลาจะทำให้ข่าวเงียบไปเอง" เหี่ยวमारพยายามปลอบใจ บรรจบฟ้าให้แววตาซึ่งๆ มองเพื่อน พร้อมกับใช้มือโอบไหล่เหี่ยว มารเข้ามากอด

"ฉันรักนายอะเพื่อน"

บรรจบฟ้ากล่าวขึ้น ทำให้เหี่ยวमारขลุ่ยขึ้นมาอย่างไม่มีปี่ขลุ่ย เขารีบหยิบมือของบรรจบฟ้าออกจากไหล่ และขยับตัวออกห่างกล่าวว่า

"ฉันลืมไปว่าฉันมีงานด่วน ขอตัวก่อนนะ"

เหี่ยวमारกล่าวจบก็รีบวิ่งหนีไป

บรรจบฟ้าเพิ่งนึกขึ้นได้ ตัวเองใช้คำพูดผิดเวลาไปหน่อย เขาหน้าซีด เมื่อครีบร้องตะโกนเสียงดังลั่น

"เหี่ยวमार นายเข้าใจผิดแล้ว ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น!"

เสียงร้องตะโกนของบรรจบฟ้า ไม่ได้ทำให้เหี่ยวमारชะลอฝีเท้า เลย พริบตาว่างเขาก็หายไปในพุ่มไม้

"โอ้...ชีวิตฉันแย่กว่าเดิมอีก"

บรรจบฟ้าบ่น สีหน้าของเขาอยากจะทำอะไรจริงๆ

ในป่าที่เป็นเป้าหมายของฉางซา

ไร้เงาถูกปล่อยออกมาค้นหาสมุนไพรอีกครั้ง มันเชิดจุมูกขึ้นไปใน อากาศ ไม่นานก็พบเป้าหมายใหม่ มันวิ่งนำหน้าไปทันที โดยมีฉางซาวิ่งไล่ตามไปติดๆ

"หือ? กลิ่นนี้มัน ไซ้เลย! เป็นกลิ่นตามคำราบอกทุกอย่าง...เห็ดหอม สวรรค์!" ฉางซาวิ่งอุทานออกมา

"ยาแก้พิษธรรมชาติ!"

อุ้งเงินที่วิ่งไล่ตามหลังฉางซาวิ่งอุทานเสียงดัง เมื่อได้ยื่นซื้อสมุนไพร

ที่หลุดออกมาจากปากนางซา แต่ดูเหมือนไม่ได้มีเพียงแค่พวกเขาที่ค้นพบ
ผู้เล่นกิลด์ผู้พิชิตห้าคนก็กำลังวิ่งมุ่งหน้ามาทางด้านนี้เช่นกัน

"เฮ้! พวกนายเป็นใคร อย่ามาแย่งของพวกเรานะโว้ย! ถ้าไม่อยาก
ตาย"

ผู้เล่นคนหนึ่งร้องตะโกนลั่นเพื่อข่มขู่
เมื่อนางซามาถึงตำแหน่งที่เห็ดหอมสวรรค์ขึ้นอยู่ กลุ่มผู้เล่นกิลด์
ผู้พิชิตก็มาถึงเช่นกัน

"พวกนายห้ามแตะต้อง ไส้หัวไปทันที!"

ผู้เล่นหนึ่งในห้าคนกล่าวเสียงดัง แต่เมื่อพบเห็นฝ่ายตรงข้ามเป็น
ใคร พวกเขา ก็อ้าปากค้าง

เทพกระบี่ไร้สำนึกหัวเราะ ขยับออกมาอยู่ด้านหน้าทุกคนและอ้าแขน
ออกกว้าง

"มา...เข้ามา! เชิญถีบฉันได้ตามสบาย ฉันต้องการพวกนาย"

อุ๋เงินรู้จุดประสงค์ของเทพกระบี่ไร้สำนึก เขาตาลุกวาวรีบพุ่งออกมา
นอนราบบนพื้นกล่าวว่า

"พี่ชายทั้งห้ากระเทียบฉันที จัดให้หนักหน่อยนะ"

ผู้เล่นกิลด์ผู้พิชิตถึงกับอ้าปากค้าง พวกเขาไม่เคยเจอผู้เล่นที่เชิญชวน
ให้ไปกระเทียบตัวเองเลยสักครั้ง เมื่อพวกเขานึกไปถึงสัญญาแปลกๆ ที่
เทพหมากรุกได้ดำเนินการเมื่อวานนี้ ทำให้พวกเขาไม่กล้าลงมือทำอะไร
บุ่มบ่าม

เทพกระบี่ไร้สำนึกเห็นฝ่ายตรงข้ามเอาแต่ยืนนิ่งก็รีบเดินเข้าไปหา
ทันที

"พี่ชายอย่าลังเล ตีบฉันเลย"

"ตีบฉันด้วย"

อุ๋เงินที่นอนคว่ำบนพื้นแหกปากเสียงดัง ก่อนจะรีบคลานเข้าไปหา
เท้าฝ่ายตรงข้ามเช่นกัน

"ออกไป! ออกไปนะ"

สมุนกิลด์ผู้พิชิตเริ่มกลัว พวกเขารีบถอยออกห่าง

"พวกพี่ชายทำไมหนีพวกฉันไปละ แค่อส่งเท้ามาเหยียบพวกฉันมัน
ยากขนาดนั้นเลยหรือ มามะ อย่าลังเลอีกเลย พวกพี่ชายตีบฉันแล้วจะได้

สบายใจ พวกเราล้วน win-win กันทั้งสองฝ่าย พี่ชายได้ระบายอารมณ์ ส่วนฉันได้ถูกตีบ เร็วเข้า! ฉันจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว กระสันอยากถูกตีบมาก" เทพกระบี่ไร้สำนึกอ่อน

"ไอ้พวกบ้า! ฝากไว้ก่อนเถอะ"

สมุนกิลด์ผู้พิชิตคนหนึ่งแหกปากร้องลั่นเสริม เขาก็รีบชวนเพื่อนๆ ให้จากไปทันที

"อี้ากก! ฉันอยากถูกตีบวันนี้ ไม่ฝากไม่ได้หรอก"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวน้ำเสียงโหยหวน

"จบกัน 500 ล้านของฉัน"

อุ๋เงินที่นอนบนพื้นก็เผลอไปด้วย เป็นครั้งแรกที่เขาอยากถูกตีบอย่างเต็มที่ ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามยอมลงเท้าบนร่างกายของเขา ความมรยก็จะมาเยือนเขาทันที แต่เป็นที่น่าเสียดายฝ่ายตรงข้ามดูเหมือนจะรู้จักพวกเขาแล้ว ผู้เล่นกิลด์ผู้พิชิตจึงเผ่นแนบไปอย่างรวดเร็ว

"เลิกเล่นกันได้แล้ว มาเก็บสมบัติกันเถอะ" นางซากล่าวตัดบท

สองหนุ่มพากันทำหน้าเซ็งๆ เมื่อไม่สมหวัง ดูเหมือนเห็ดหอมสวรรค์จะไม่ได้ทำให้สองหนุ่มกระตือรือร้นเท่ากับการถูกตีบ

นางซาส่ายหน้าพลางกล่าวว่า

"เวลาในสัญญาเหลืออีกหลายวัน ถ้าอยากถูกตีบขนาดนั้น ไว้อย่างไรล่ะ พวกมันก็ได้"

เทพกระบี่ไร้สำนึกดวงดาววโรจน์ทันที

"จริงด้วย! ฉันต้องคิดค่าค่าเต็ๆ ไปยั่วพวกมัน ฮ่าๆ" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวเสียงดัง

"ใช่ ความพยายามให้ถูกตีบอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น" อุ๋เงินกล่าวสีหน้ายิ้มนิด

นางซาและสองหนุ่มเก็บเห็ดหอมเสริมก็รีบย้ายไปหาสมุนไพรอื่น ทั้งสามต้องทำงานแข่งกับเวลา เพราะผู้เล่นจะมาเยอะขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายจะไม่มีพื้นที่ว่างให้หาสมุนไพรอีก

สมุนทั้งห้าคนกลับมารายงานเรื่องที่พบเจอนางซาและเพื่อนให้
เทพหมากรุกฟัง อวตารถึงถึงกับทางคิ้วกระตุก เมื่อได้เปิดอ่านสัญญาซ้ำ

อีกครั้ง

"บัคซบ! ไอ้เลวพวกนั้นมันกำลังใช้แผนกับพวกเรา ไอ้พวกสวะ!"
อวตารถึงสบถคำเสียดัง

"สิ่งคนของพวกเราทุกคน พยายามออกห่างจากพวกมันไว้ และให้
ทุกคนพยายามอดกลั้นการยั่วจากฝ่ายตรงข้ามทุกอย่าง โดยเฉพาะทาง
วาจา"

เทพหมากรุกกล่าวขึ้นสีหน้าไม่ค่อยดีนัก เมื่อวานเขารีบเกินไป
จึงไม่ได้อ่านสัญญาและคิดอย่างลึกซึ้ง ทำให้เขาพลาดบางอย่างไป

"มันวางแผนคิดจะยั่วพวกเราอีกหรือ" อวตารถึงถาม

"ล้านเปอร์เซ็นต์ พวกเราต้องระวังตัวให้ดี ไม่งั้นเสียเงิน 500 ล้าน
ไปฟรีๆ แน่" เทพหมากรุกกล่าวเสียงเรียบ

"สัญญาหมดเมื่อไรฉันจะฆ่าพวกมัน คอยดูไปเถอะ"

อวตารถึงกล่าวน้ำเสียงอาฆาตทิ้งท้าย

เวลาผ่านไปอีกหลายชั่วโมง

ผู้เล่นที่เข้าสู่พื้นที่เขตดูคูสมุนไพรมุ่งมั่นเริ่มมากขึ้น ความขัดแย้ง
ระหว่างกิลด์ต่างๆ ยังอยู่ในขั้นขอมความกันก็ได้ พวกเขาทุกกิลด์ต่างหาคู
สมุนไพรรูปแบบเป็นบ้าเป็นหลัง เวลาที่ผ่านมาทุกนาทีล้วนเป็นเงินเป็นทอง
มีแต่คนโง่เท่านั้นที่จะรบกันในช่วงเวลาเช่นนี้

กิลด์มังกรเพลิง

"ชุดต่อไปอย่าหยุด พวกเราต้องได้สมุนไพรมากกว่ากิลด์อื่นๆ"
บรรจบฟ้าเอ่ยปากสั่งงาน

"เขตดูคูสมุนไพรมุ่งมั่นครั้งนี้ มีสมุนไพรมากจริงๆ" เขี่ยวมารที่ยืน
อยู่ใกล้ๆ กล่าวขึ้น

"ใช่! แต่หาคูสมุนไพรร่วงเช้า พวกเราก็ได้เงินไปหลายสิบล้านแล้ว"
บรรจบฟ้ากล่าวน้ำเสียงยินดี

การเข้าสู่พื้นที่เขตดูคูสมุนไพรมุ่งมั่นในครั้งก่อน พวกเขาทราบว่าหาคู
สมุนไพรร่วงก็แทบจะพลิกแผ่นดินขึ้นมาหากันเลย แต่ครั้งนี้ชุดมั่วๆ ก็
เจอแล้ว

"ช่วงนี้นายก็อย่าไปหาเรื่องใครล่ะ เราต้องทำกำไรให้กิลด์ก่อน"
เหยี่ยวมารเอ่ยปากเตือนเพื่อน เพราะบรรจบฟ้าเป็นพวกไม่อยู่นิ่งๆ
ผลอเมื่อไรก็ชอบไปมีเรื่องกับคนอื่นตลอด
"ฉันรู้แล้วนะ"
บรรจบฟ้ากล่าวน้ำเสียงแข็งๆ

กิลด์สามราชันสวรรค์

"อูๆๆ เข้าไปอย่าหยุด ตอนนี้มีผู้เล่นเข้ามาในพื้นที่เขตฤดูสมุนไพร
เบ่งบานเป็นพันๆ คนแล้ว ถ้าพวกเราชักช้า เงินทองที่พวกเราควรได้จะหายไปหมด" ราชสีห์คำร้องตะโกนเร่งลูกสมุน

"ฮ่าๆๆ วันนี้น้องเล็กของพวกเราไฟแรงตั้งแต่เช้าเลย" ราชสีห์ขาว
กล่าวขึ้น

"กีพีใหญ่ปะสิ คันออกปากจะยกดาบมีคลาสเล่มหนึ่งให้เขา ถ้า
พวกเราเก็บสมุนไพรได้ตามเป้าหมาย น้องเล็กก็เลยไฟแรงอย่างที่เราเห็น"
ราชสีห์เงินตอบ

"การหาสมุนไพรในพื้นที่เขตฤดูสมุนไพรเบ่งบานครั้งนี้ค่อนข้างหา
ง่ายกว่าครั้งก่อนๆ ฉันวางแผนเอาไว้ เราจะบุกหาสมุนไพรทั้งกลางวันและ
กลางคืน โดยจะแบ่งเป็นกะ" ราชสีห์ขาวกล่าวขึ้น

"ฉันเห็นด้วย น้ำขึ้นต้องรีบตัก กิลด์อื่นๆ ก็น่าจะให้คนบุกตอน
กลางคืนเหมือนกัน" ราชสีห์เงินตอบ

"จริงสิ เห็นพีใหญ่ไหม หลังจากกินข้าวเช้าเสร็จ เขาก็หายตัวไปเลย"
ราชสีห์ขาวกล่าวขึ้น

"พีใหญ่บอกว่า จะออกไปสำรวจพื้นที่ที่ยังไม่มีใครไปถึง เขาหวังจะ
เจอสมุนไพรเลื่อนระดับสักคัน" ราชสีห์เงินตอบ

ราชสีห์ขาวพยักหน้ากล่าวว่า

"หวังว่าพีใหญ่จะหาเจอ คิดถึงไอ้คนเมื่อก่อนแล้วมันน่าประหลาดใจ
มาก เมื่อคืนหลายกิลด์ต่างก็ค้นหาเบาะแสของเขา แต่กลับไม่มีใครพบเจอ
เลย เขาเหมือนกับหายตัวไปเฉยๆ"

"จริงด้วย เป็นไปได้ไหม เขาจะมีทักษะแปลงโฉม" ราชสีห์เงินตั้งข้อ
สันนิษฐาน

"มีความเป็นไปได้สูง ทักษะแปลงโฉมแม้จะมีค่าเล่าเรียนในเกมบ้าง แต่ฉันก็ไม่เคยเห็นใครใช้ทักษะนี้นะ" ราชสีห์ขาวตอบ

"ถ้าเขามีทักษะแปลงโฉมจริง การหาตัวเขาก็คงเป็นไปได้ยาก เมื่อเข้าฉันสังเกตกิลด์ผู้พิชิต กิลด์มังกรเพลิง และกิลด์สายหมอก พวกเขาทั้งหมดก็เลิกตามหาชายคนนั้นแล้ว" ราชสีห์เงินกล่าวขึ้น

ราชสีห์ขาวยิ้มเศร้าๆ กล่าวว่า

"เมื่อมองไม่เห็นความหวังจะหาตัวชายคนนั้นเจอ ทุกกิลด์ก็ไม่มีใครคิดทำเรื่องโง่ๆ หรือ เพราะมันเป็นการเสียเวลาหาสมุนไพรเปล่าๆ"

2

จิตวิญญาณดวงดาว

กลุ่มฉางซา

"วันนี้ดูเหมือนจะไม่มีใครมาตามหาบอสแล้วนะ"

อยู่เงินกล่าวขึ้นขณะคุศหาสมุนไพร

"ตอนแรกฉันยังคิดว่า กิลค์ใหญ่ๆ น่าจะยังไม่วางมือ แต่ดูเหมือนสมุนไพรจะทำให้พวกเขาขมจำนวนต่อการหาตัวฉัน ฮ่าๆ ถือว่าฉันโชคดีก็แล้วกัน" ฉางซากล่าวยิ้มๆ

"หือ...นั่นราชสีห์ทองนี่!"

อยู่เงินร้องอุทานขึ้น ทำให้ฉางซาและเทพกระบี่ไร้สำนึกหันไปมองราชสีห์ทองที่อยู่ห่างออกไป 50 เมตร ก็มองเห็นทั้งสามเช่นกัน เขาจึงตรงเข้ามาหา

"พวกนายคือคนที่ราชสีห์ขาวกับราชสีห์เงินคุยด้วยใช่ไหม" ราชสีห์ทองเอ่ยปากถาม

ฉางซาไม่ตอบ เพียงแต่พยักหน้ารับเท่านั้น

ราชสีห์ทองกวาดตามองคุศสมุนไพรบนพื้นที่อยู่เงินกับเทพกระบี่ไร้สำนึกคุขึ้นมากองไว้

"โอ...พวกนายโชคดีนี้ ได้สมุนไพรราคาแพง"
"วันนี้พวกฉันคงดี" นางซาตอบยิ้มๆ
ราชสีห์ทองชิ้นนี้ไปยังสมุนไพรกล่าวว่า
"ฉันขอเตือน พวกนายไม่ควรจะกองสมุนไพรราคาแพงโซ่แบบนี้
เพราะถ้ากิลด์ผู้พิชิตหรือกิลด์มังกรเพลิงมาเห็น พวกมันจะปล้นพวกนาย
แน่นอน"

"ขอบคุณที่เตือน" นางซาตอบ
"โอเค ฉันจะไปแล้ว ขอให้พวกนายโชคดีต่อเนื่อง"
ราชสีห์ทองกล่าวจบก็เห็นร่างจากไปทันที
"กิลด์สามราชนัศวรร์ที่เมืองนี้ ก่อนข้างคูศึกว่าเมืองอื่นๆ สะะ นี่
อยู่เงิน หัวหน้ากิลด์เขียนเหยียบฟ้าของเมืองนี้เป็นยังงัยบ้าง"

"หมายถึงเฒ่าพ่ายหรือ ทุกคนไม่ค่อยเห็นตัวแหกรอก แทะชอบ
ไปอยู่สำนักงานใหญ่มากกว่า ส่วนกิลด์แกมอบอำนาจให้หลานชายที่เป็น
รองหัวหน้าดูแลแทน" อยู่เงินอธิบาย

"หลานเฒ่าพ่ายชื่ออะไร นิสัยเป็นไง" นางซาถามต่อ
"เขาใช้ชื่อในเกมว่า เงินหลง นิสัยอคเบ่ง โหดเหี้ยม เขาเป็น
เพื่อนรักของอวตารดังและบรรจบฟ้า ระดับของเขายู่ที่ 67 ถือว่าเป็น
ยอดฝีมือของเมืองกวซึคนหนึ่ง" อยู่เงินอธิบายเพิ่ม

"ถ้าเป็นเพื่อนของอวตารดังและบรรจบฟ้าก็คงไม่ใช่ตัวต๊น" นางซา
กล่าวยิ้มๆ

"บอสพุดมาไม่ผิด กิลด์ระดับต่ำหลายกิลด์มีเรื่องกับเขา สุดท้ายก็
ต้องยุบกิลด์ไป ปัจจุบันในเมืองกวซึไม่มีใครกล้าสู้กับเงินหลงหรอก เพราะ
จะต้องเป็นศัตรูกับอวตารดังและบรรจบฟ้าไปด้วย" อยู่เงินกล่าวอธิบายต่อ
นางซาส่ายหน้ากล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราเป็นศัตรูกับอวตารดังและบรรจบฟ้า จันแสดงว่า
พวกเราเป็นศัตรูกับเงินหลงไปแล้วสินะ"

อยู่เงินยิ้มแฉ่งๆ กล่าวว่า
"ถูกแล้วบอส ดังนั้นการเข้าเมืองกวซึของพวกเราครั้งนี้อันตราย
มาก"

"ฮ่าๆ ก็แค่อันธพาลสามคน กลัวอะไร" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าว

แทรกขึ้น

อุ๋เงินใช้มือลูบใบหน้าตัวเอง เขาสูดหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"ไม่ใช่ อันธพาลสามคน ต้องบอกว่า อันธพาลสามกิลด์ ใครไม่กลัว ก็บ้าแล้ว"

"สามกิลด์แล้วไง ค่อยให้พวกมันมีเป็นสิบกิลด์ เมื่อพวกมันต้องเป็น ศัตรูกับบอส พวกมันก็แค่สวะเท่านั้น ฮ่าๆ" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าว พร้อมกับหัวเราะ

อุ๋เงินดูเหมือนจะปวดหัวขึ้นมาปัจจุบันทันด่วน เมื่อได้ยินคำคุยไม้ ไอ้อวดคยทางบอสซาของเทพกระบี่ไร้สำนึก

เวลาผ่านไปอีกหลายวัน

กิลด์ต่างๆ ยังคงจะมกเขม้นในการซุกหาสมุนไพร ผู้เล่นที่เดินทาง มายังฤดูสมุนไพรเบ่งบานมีมากขึ้นกว่าเดิมถึงสามเท่า ทำให้พื้นที่ส่วนใหญ่ ถูกจับจองจนหมดแล้ว พวกที่มาซาก็เริ่มก่อสงครามต่อสู้กับกิลด์ที่มาจับจอง พื้นที่ซุกก่อนหน้า

กิลด์เล็กๆ ล้วนพ่ายแพ้กิลด์ระดับกลาง และยอมรับสภาพการถูกชิง พื้นที่ไป ส่วนฉางซา เทพกระบี่ไร้สำนึก และอุ๋เงินได้เลิกซุกสมุนไพรแล้ว พวกเขาจับจองที่พักแห่งหนึ่งซึ่งมีบริเวณพื้นที่ไม่ใหญ่นัก

พิราบขาว มนต์เหม็นค์ และฤดูหนาวได้เดินทางมาหาฉางซาอีกครั้ง

"พวกนายเลิกซุกสมุนไพรแล้วหรือ" มนต์เหม็นค์เอ่ยปากถาม

"ก็อยากซุกต่ออยู่หรอก แต่บอสของเรานิสัยเอืออริต่อชาวโลก เมื่อได้ไปเยอะแล้วก็ควรจะแบ่งปันคนอื่นบ้าง" เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ

อุ๋เงินที่กำลังคิมน้ำถึงกับสอ่ล็ก เพราะเมื่อเข้าทั้งหมดยกกันว่า มันเหลือแต่สมุนไพรกากๆ แล้ว จึงตัดสินใจเลิกซุก เป้าหมายที่เหลืออยู่คือการรอกิลด์สายหมอกเท่านั้น

"กิลด์พวกเธอตกลงไหม" ฉางซาถามเข้าประเด็น

"พวกเราตกลง แต่การแลกเปลี่ยนคงไม่สามารถทำที่นี่ได้ เราจะแลกกันในเมืองกงซี้" พิราบขาวตอบ

"ไม่มีปัญหา" ฉางซาตอบรับ

พิราบขาวยิ้มกล่าวว่า

"แต่ฉันมีปัญหาอยู่นิดหน่อย"

"มีปัญหาอะไร" นางชาถามพร้อมกับขมวดคิ้ว

"ฉันยังไม่สามารถไปวางซีได้ในเวลานี้ ดังนั้นฉันจะให้นายไปทำการแลกเปลี่ยนกับหัวหน้ากิลด์ของฉัน" พิราบขาวตอบ นางชาส่ายหน้ากล่าวว่า

"งั้นการแลกเปลี่ยนครั้งนี้ เป็นอันยกเลิกไปแล้วกัน"

"หา!?" ฤๅหนาวร้องอุทาน

พิราบขาวตั้งสติได้ก็กล่าวขึ้นว่า

"ทำไมล่ะ"

"ฉันจะไม่แลกเปลี่ยนกับคนที่ไม่เคยเห็นหน้าและไม่เคยรู้จัก เมื่อเธอไม่สามารถทำได้ ข้อตกลงของพวกเราเป็นอันยกเลิก" นางชาตอบเสียงเรียบ

"หัวหน้าพวกเราไม่ใช่คนไม่คินะ" มนต์เหม็นคักกล่าวขึ้น

"ฉันไม่รู้จักหัวหน้านาย เขาไม่ใช่เพื่อนของฉัน แล้วฉันจะรู้ได้ไง นายพูดโกหกไหม ดังนั้นฉันจะไม่ไว้ใจใครทั้งสิ้น ที่นี้ยังเป็นกลางป่า แต่ในเมืองกวงซีล้วนเป็นพื้นที่ของพวกนาย"

นางชาตอบ ทำให้พิราบขาว ฤๅหนาว และมนต์เหม็นคักต้องหันไปมองหน้ากันเป็นเชิงปริศนา

"พวกเรามีการกิจในเทือกเขาสัต์สวรร์ค อาจจะไม่ได้กลับเมืองภายในเดือนนี้ งั้นฉันอยากจะขอให้บอสซา ช่วยอยู่ที่เมืองกวงซีจนกว่าฉันจะกลับไปได้ไหม" พิราบขาวกล่าวขึ้น

นางชาพยักหน้ากล่าวว่า

"ไม่มีปัญหา เพราะฉันมีโปรแกรมเที่ยวแถวนี้อีกนานเช่นกัน"

"เที่ยว? นายมาเที่ยวในที่อันตรายแบบนี้เพียงสามคนเนี่ยนะ"

ฤๅหนาวถามเสียงสูง เพราะไม่ค่อยมีใครคิดสั้นเหมือนกลุ่มนางชา การมาเที่ยวเพียงกลุ่มเล็กๆ บริเวณนี้ นอกจากจะต้องเผชิญภัยกับสัตว์อสูรระดับสูงแล้ว พวกเขามีโอกาสถูกปล้นฆ่ากลางทางสูงอีกด้วย

"พวกฉันมีวิธีเอาตัวรอดได้ พวกเธอไม่ต้องกังวล" นางชาตอบ

"โอเค งั้นตกลงตามนี้ พรุ่งนี้พวกเราจะออกเดินทางไปที่เทือกเขาสัต์สวรร์คแล้ว อีกหนึ่งเดือนเจอกันที่เมืองกวงซี" พิราบขาวกล่าวตัดบท

"ได้" นางชาตอบสั้นๆ

หลังจากนั้นพิราบขาว ฤดูหนาว และมนต์เหมันต์ก็จากไป อู๋เงิน หันมามองฉางซากล่าวว่า

"เราจะออกเดินทางตามหลังพวกเขาใช่ไหมบอส"

"ไม่...เราจะล่วงหน้าไปก่อนพวกเขาก้าวหนึ่ง ไม่งั้นพวกเขาจะสงสัย พวกเราแอบติดตามพวกเขาไป ตอนนี้ผู้ยังชีพเขาเดี๋ยวก็น่าจะถูกสังหารไปเกือบหมดแล้ว เราจะออกเดินทางเช่นนี้เลย"

ฉางซาวางแผน เพราะอยู่ที่นี้ต่อไปก็ไม่ได้อะไร

"ว่า...น่าเสียดายจัง ฉันทุสสำหรับคนใหม่ๆ ไปยังกิลด์ผู้พิชิตได้แล้ว หลังจากพวกมันไม่ยอมรับมานานหลายครั้ง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวน้ำเสียงแข็งๆ อยู่บ้าง หลายวันก่อน ตัวเขาและอู๋เงินใช้คำพูดแค้นคั้นและคำทอ แต่กิลด์ผู้พิชิตกลับทำหูทวนลม ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ทำให้สองหนุ่มต้องผิผหวังซ้ำแล้วซ้ำอีก

ตะวันเกือบตกดิน ฉางซาบกับพวกก็ออกเดินทาง เป้าหมายของพวกเขาคือการเดินทางย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิม ผู้ยังชีพเขาเดี๋ยวแทบไม่มีแล้ว การเดินทางย้อนกลับจึงไม่มีอุปสรรคมาขัดขวาง

กิลด์ผู้พิชิต

"พี่อวตารดัง พวกมันเดินทางออกจากพื้นที่เขตฤดูสมุนไพรแบ่งบานแล้ว"

ลูกสมุนคนหนึ่งวิ่งเข้ามารายงาน อวตารดังแสดงสีหน้าไม่พอใจกล่าวว่า

"ดูเหมือนพวกมันจะกลัวพวกเรา จึงเลือกเผ่นหนีไปก่อนจะหมดสัญญาที่ทำเอาไว้ พวกมันฉลาดมาก เพราะด้วยเวลาที่เหลือมากกว่าครึ่งเดือน พวกมันสามารถไปถึงเมืองกวงซีโดยที่พวกเราไม่อาจจะโจมตีมันได้เลย"

"พวกมันไปถึงเมืองกวงซีแล้วไง คิดว่ามันจะหนีรอดหรือ" เทพหมากรุกถามย้ำๆ

อวตารดังดวงตากะจ่างวูบตันที่

"นายพูดถูกต้อง พวกมันไปถึงกวงซีแล้วไง ฮ่าๆ พวกมันเท่ากับเดินเข้าไปในกับดัก การจะจัดการกับพวกมันที่เมืองกวงซียิ่งง่ายเข้าไป

ใหญ่" อวตารถึงพูดพร้อมกับหัวเราะ

"ตอนนี้เลิกสนใจพวกมันชั่วคราว เพราะพຽ່ງนี้พวกเรามีภารกิจใหญ่ จะต้องไปแย่งพื้นที่สมุนไพรรองอีกหลายกิลด์" เทพหมากrugกล่าวยิ้มๆ

วันนี้เทพหมากrugได้ส่งสมุนออกไปสำรวจแล้ว พบว่ามีพื้นที่หลายแห่ง ยังเหลือสมุนไพรรอง คั้งนั้นเป้าหมายของเทพหมากrugยังคงอยู่ที่นี่ เพื่อกวาดสมุนไพรรองให้ได้มากที่สุด

"นายเตรียมแผนไว้หรือยัง ในกรณีทีกิลด์เหล่านั้นแอบจับมือกันต่อต้านพวกเรา" อวตารถึงถาม

"ไม่ต้องกังวล ฉันกับบรรจบฟ้าตกลงกันแล้ว ถ้ามันแข็งข้อ พวกเราจะร่วมมือกันฆ่าให้หมด" เทพหมากrugกล่าวน้ำเสียงเหี้ยมโหด

"คิ! ใครยอมพวกเรารอด ใครขัดขืนพวกเราฆ่า ฮ่าๆๆ"

อวตารถึงกล่าวจบก็เงยหน้าขึ้นหัวเราะด้วยความสะใจ

กิลด์สายหมอก

"พวกเขาออกเดินทางไปแล้ว" มนต์เหมันต์กล่าวขึ้น

"หมายถึงสามคนนั้น" พิราบขาวถาม

มนต์เหมันต์พยักหน้ากล่าวว่า

"ถูกต้อง เขาเลือกเดินย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิม ไม่รู้เป้าหมาย พวกเขายู่ศาลากวงซีหรือที่ไหน"

พิราบขาวนึ่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"เป็นไปได้ไหม เป้าหมายของพวกเขาจะอยู่ที่เทือกเขาสัศวรสวรรค์เหมือนพวกเรา"

"เป็นไปได้หรอก ระวังอย่างพวกเขาไปเทือกเขาสัศวรสวรรค์ ก็เหมือนไปฆ่าตัวตายซักๆ"

ฤดูหนาวที่นึ่งกินขนมอยู่ให้ความเห็น

"เธอพูดมาก็ถูก แต่ฉันมีลางสังหรณ์ว่าพวกเขาจะไปเทือกเขาสัศวรสวรรค์ และพวกเราจะได้เจอกันอีกในเร็วๆ นี้"

พิราบขาวกล่าวสรุปในตอนท้าย

นางชาใช้เวลาหกชั่วโมงในการเดินทางย้อนกลับไป แม้จะยังไม่ถึง ทางแยกไปยังเทือกเขาสีคาร์สเวิร์ธ แต่มันก็อยู่ไม่ไกลแล้ว ตลอดการเดินทางย้อนกลับ นางชาเห็นผู้เล่นจำนวนมากยังจับกลุ่มกันมุงหน้าไปยังอาณาเขตคูสมุนไพรแบ่งบานเพื่อหวังเสียงโชค ในความคิดของนางชา ผู้เล่นเหล่านี้มาสายกั้วใหญ่ พวกเขาจะไม่ได้อะไรเลย นอกจากสมุนไพรระดับต่ำ หรือไม่ก็เศษสมุนไพร

นางชาเมื่อพบสถานที่เหมาะๆ เขาสั่งให้เทพกระบี่ไร้สำนึกและอยู่เงินตั้งเต็นท์พักค้างแรมที่นี่ โดยจะเดินทางอีกครั้งเมื่อพระอาทิตย์ขึ้น

ภายในเต็นท์ของนางชา เขาก็เรียกคู่มือ Undead ออกมา คู่มือนี้เหมือนกับคู่มือ Undead เผ่าอื่นๆ มันเป็นคู่มือโปร่งใสลอยอยู่ในอากาศเบื้องหน้า นางชาใช้มือเลื่อนเปิด คู่มือในอากาศก็เกิดการเปลี่ยนหน้าอัตโนมัติ

คุณสมบัติการใช้งาน Undead

1. จะต้องเป็นผู้มีระดับพื้นฐาน 30 ขึ้นไป
2. จะต้องมียุเงินขั้นต่ำ 100,000 เหรียญเงินยูหยวน เพื่อใช้สร้าง Undead ยักษ์เขาเดียว ระดับต่ำสุด
3. จะต้องมีสมุนไพรสร้างกระดูก 1 ตัน ต่อการสร้าง 1 ตัว

"โอ้...คิแอะ คูเหมือนการสร้าง Undead ยักษ์เขาเดียวจะใช้เงินไม่เยอะเท่าไร ฮ่าๆ แต่ถึงยังไงก็ต้องใช้สมุนไพรสร้างกระดูก ซึ่งในคลังของเราเหลือสมุนไพรสร้างกระดูกแค่ 200 ตัน" นางชารำพึง

"คงต้องรีบหาสมุนไพรสร้างกระดูกมาเพิ่มด่วน"

นางชากล่าวยิ้มๆ ก่อนจะก้มหน้าลงอ่านคู่มือต่อไป

ชนิดของ Undead

1. พลทหารยักษ์เขาเดียวเดินเท้า ระดับ 30
ใช้เงิน 100,000 เหรียญเงินยูหยวน ในการสร้างต่อ 1 ตัว
ระยะพื้นตัวของพลทหารยักษ์เขาเดียวเดินเท้าหลังจากถูกทำลายคือ 1 ชั่วโมง

การสร้างพลทหารยักษ์เขาเดียวเดินเท้า ผู้เป็นเจ้าของจะต้องมีระดับพื้นฐานที่ 30 เสียก่อน พลทหารยักษ์เขาเดียวเดินเท้าสามารถพัฒนาได้จนถึงระดับ 35 ด้วยประสบการณ์ต่อสู้ ทุกครั้งที่ถูกทำลายระดับที่สะสมจะคืนสู่ระดับพื้นฐานที่เริ่มสร้าง Undead ถ้าถูกทำลาย 3 ครั้ง จะหายไปตลอดกาล

2. อัศวินยักษ์เขาเดียวเดินเท้า ระดับ 40

ใช้เงิน 500,000 เหรียญเงินยูหยวน ในการสร้างต่อ 1 ตัว

ระยะฟื้นตัวของอัศวินยักษ์เขาเดียวเดินเท้าหลังจากถูกทำลายคือ 30 นาที

การสร้างอัศวินยักษ์เขาเดียวเดินเท้า ผู้เป็นเจ้าของจะต้องมีระดับพื้นฐานที่ 40 เสียก่อน อัศวินยักษ์เขาเดียวเดินเท้าสามารถพัฒนาได้จนถึงระดับ 45 ด้วยประสบการณ์ต่อสู้ ทุกครั้งที่ถูกทำลายระดับที่สะสมจะคืนสู่ระดับพื้นฐานที่เริ่มสร้าง Undead ถ้าถูกทำลาย 3 ครั้ง จะหายไปตลอดกาล

3. อัศวินยักษ์เขาเดียวขี่ม้า ระดับ 40

ใช้เงิน 1,000,000 เหรียญเงินยูหยวน ในการสร้างต่อ 1 ตัว

ระยะฟื้นตัวของอัศวินยักษ์เขาเดียวขี่ม้าหลังจากถูกทำลายคือ 20 นาที

การสร้างอัศวินยักษ์เขาเดียวขี่ม้า ผู้เป็นเจ้าของจะต้องมีระดับพื้นฐานที่ 40 เสียก่อน อัศวินยักษ์เขาเดียวขี่ม้าสามารถพัฒนาได้จนถึงระดับ 45 ด้วยประสบการณ์ต่อสู้ ทุกครั้งที่ถูกทำลายระดับที่สะสมจะคืนสู่ระดับพื้นฐานที่เริ่มสร้าง Undead ถ้าถูกทำลาย 3 ครั้ง จะหายไปตลอดกาล

4. แม่ทัพยักษ์เขาเดียว ระดับ 60

ใช้เงิน 200,000,000 เหรียญเงินยูหยวน ในการสร้างต่อ 1 ตัว

ระยะฟื้นตัวของแม่ทัพยักษ์เขาเดียวหลังจากถูกทำลายคือ 15 นาที

การสร้างแม่ทัพยักษ์เขาเดียว ผู้เป็นเจ้าของจะต้องมีระดับพื้นฐานที่ 60 เสียก่อน แม่ทัพยักษ์เขาเดียวสามารถพัฒนาได้จนถึงระดับ 70 ด้วยประสบการณ์ต่อสู้ ทุกครั้งที่ถูกทำลายระดับที่สะสมจะคืนสู่ระดับพื้นฐานที่เริ่มสร้าง Undead ถ้าถูกทำลาย 3 ครั้ง จะหายไปตลอดกาล

หมายเหตุ

Undead ที่สร้าง สามารถเก็บเข้าสู่มิติส่วนตัวได้

นางซาอ่านข้อมูลของ Undead ยักษ์เขาเดียวต่อจนจบเล่ม

"ฉันว่าละ ยักษ์หุ่นเชิดที่ไม่มีหาง ส่วนใหญ่มีแค่ถักและเถื่อน"

นางซากล่าวน้ำเสียงแข็งๆ หลังจากรอคอยผลิตลูกสมุนหุ่นเชิดที่ แต่ไม่เคยสมหวังสักที

"อืม...การสร้างยักษ์เขาเดียวใช้เงินไม่เยอะแะ แต่เท่าที่ได้ต่อสู้กับยักษ์เขาเดียวระดับต่ำ พวกมันไม่แข็งแรงเท่าไร ยกเว้นยักษ์เขาเดียวระดับแม่ทัพ"

นางซากล่าวพร้อมกับใช้ความคิดไปด้วย

"ราคาสร้าง Undead ยักษ์เขาเดียวระดับพลทหารไปถึงระดับอัศวิน ชี้นำ ถือว่าถูกมากเมื่อเทียบกับ Undead เผ่าอื่นๆ แต่การพัฒนาระดับพื้นฐานของพวกมันกลับเป็นข้อเสีย พวกมันจึงเหมาะสำหรับส่งไปตายในภารกิจมากกว่าจะไปเอาชนะศัตรู"

นางซาใช้มือเกาศีรษะเล็กน้อย

"จะพอหวังได้คงเป็นแม่ทัพยักษ์เขาเดียว แต่การจะสร้างแม่ทัพระดับของเราก็ต้อง 60 ก่อน ไม่งั้นก็สร้างไม่ได้ ศัตรูของเราเวลานี้เริ่มเยอะขึ้นเรื่อยๆ แล้ว Undead เผ่ากระดูกกับเผ่าออร์คที่เป็นไม้ตาย คงเอามาใช้บ่อยๆ ไม่ได้ เคียวยจะเป็นการเปิดเผยตัวตนจริงๆ ของเราไป อีกทั้งพวกมันทั้งหมดตอนนี้ก็อยู่ในพื้นที่แควสค์ การจะผลิตใหม่ก็โคตรเปลืองเงินสุดๆ การใช้ Undead ราคาถูกอย่างเผ่ายักษ์อาจะจะเป็นทางออกในตอนนี้"

นางซากล่าวรำพึงเสีจ เขาก็มุดออกมาจากเค้นท์ที่พักและค้นหาพื้นที่เหมาะๆ เพื่อทำการสร้าง Undead เผ่ายักษ์มาไว้ใช้งาน

ในขณะที่เดินออกมาจากเค้นท์ นางซาก็โอเคียกระดูก

"แบบนี้ฉันก็สามารใช้กลยุทธ์ระเบิดพลีชีพได้ดี" นางซากล่าวน้ำเสียงยินดี

เมื่อได้สถานที่เหมาะๆ นางซาก็ทำการเรียก Undead เผ่ายักษ์ออกมา ก่อนจะโยนสมุนไพร่สร้างกระดูกเข้าไปในช่องการผลิต และเลือก

ผลิตพลทหารยักษ์เขาเดียวออกมา

"ฮ่าๆ ฉันทง่อกั้งหน่วยพลีชีพ จะไม่มีใครในเกมสู้ฉันได้อีก ฮ่าๆ"
นางซาหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง

ไม่นานพลทหารยักษ์เขาเดียวก็โผล่ออกมาจาก Undead พลทหาร
ยักษ์เขาเดียวมีรูปร่างไม่สูงนัก มันเหมือนกับที่นางซาเคยฆ่ามาทุกอย่าง
รูปร่างของมันเตี้ยและตัน นางซาหิยระเบิดหนึ่งลูกโยนให้มันและสั่งให้
มันดึงสลักระเบิดทันที

ชั่วครู่เดียวในศีรษะของนางซาก็มีเสียงคอมพิวเตอร์ดังขึ้นว่า
'ขออภัยค่ะ ผู้เป็นเจ้าของยักษ์เขาเดียว ไม่สามารถสั่งให้ยักษ์เขา
เดียวสละชีวิตได้ด้วยระเบิด หรือถูกทำให้เป็นระเบิดพลีชีพ เพราะเป็นการ
เอาเปรียบผู้เล่นคนอื่นจนเกินไป'

"อ้ากกก!" นางซากิริกร้องออกมาทันที
"อะไรเนี่ย! เกมบ้านี้ดักทางรุ่งของฉันทง่กัน" นางซาบ่นอุบ
"ในเมื่อใช้ระเบิดพลีชีพไม่ได้ เราก็ต้องเลือกผลิกระหว่างอัศวินยักษ์
เขาเดียวเดินเท้ากับอัศวินยักษ์เขาเดียวขี่ม้า"

นางซาใช้สมองครุ่นคิด
"พื้นที่แถวนี้ใช้อัศวินยักษ์เขาเดียวขี่ม้าคงไม่ดีนัก เลือกผลิอัศวิน
ยักษ์เขาเดียวเดินเท้าก็แล้วกัน"

นางซาตัดสินใจในที่สุด เขาหิยสมุนไพรสร้างกระดูกออกมา 100
คัน เขาเลือกที่จะหลือมันในสต็อก 99 คัน เมื่อเหตุฉุกเฉินจะได้สร้าง
Undead เผ่ากระดูก หรือ Undead เผ่าออร์ค ออกมาแก้ไขสถานการณ์"

นางซาขึ้นรอการผลิอัศวินยักษ์เขาเดียวเดินเท้าอยู่พักใหญ่ ในที่สุด
พวกมันก็ค่อยๆ โผล่ออกมาจาก Undead ดูเหมือนอัศวินยักษ์เขาเดียว
เดินเท้าจะไม่เหมือนพลทหารยักษ์เขาเดียว พวกมันมีรูปร่างเท่ากับผู้เล่น
เกมบิกบินมิกลัมเป็นมดๆ ราวกับนักรบสมัยโบราณ

"โอ...หุ่นพวกมันไม่เลวแฮะ แต่ใบหน้าต้องปรับปรุงอย่างแรง ดูแล้ว
มันเหมือนพวกบ้ากามยังงี้ไม่รู้" นางซาบ่นในคอนท้าย

พวกมันทุกตัวเวลานี้มีระดับ 40 นางซาจึงคิดจะพัฒนาพวกมันให้อยู่
ในระดับสูงสุด เขาจึงพาพวกมันออกห่างจากเต็นท์ที่พักเกือบ 500 เมตร
ก่อนจะสั่งให้ขอมบี้แมนกับแฟรงก์ก็ออกมา

"พวกนายทำการฝึกฝีมือให้สมุนใหม่ ห้ามฆ่าพวกมัน"

นางซาออกคำสั่ง ก่อนจะหันไปสั่งให้อัศวินยักษ์เขาเดียวเดินเท้า
ทั้งหมครุมโจมตีขอมบี้แมนกับแฟรงก์ นางซายินดูพวกมันต่อสู้กันอยู่หลาย
นาที ก่อนจะกลับไปนอน

เช้าวันใหม่

นางซาย้อนกลับมาที่สนามฝึก เขาพบว่าอัศวินยักษ์เขาเดียวเดินเท้า
เกือบครึ่งบาคเจ็บจนไม่สามารถลุกขึ้นมาสู้ได้

นางซาแจกจ่ายน้ำยาเลือดและน้ำยาเพิ่มพลังให้พวกมันกินทันที
ระดับของพวกมันตอนนี้เพิ่มขึ้นมาเป็น 41 แล้ว มีอยู่หกตัวเพิ่มขึ้นมาเป็น
42

"ขอเพียงฝึกอีกห้าคืน ระดับของพวกมันคงเต็ม 45" นางซาร่ำฟิง

"น่าเสียดาย ขอให้พวกมันระดับ 45 ยังไงก็ถูกผู้เล่นฆ่าได้ง่ายๆ อยู่ดี
มีทางเดียวฉันจะต้องสร้างเป็นกองทัพขนาดใหญ่จึงจะมีโอกาสเอาชนะ
คนอื่น" นางซาเริ่มวางแผน

"ปัญหานั้นก็คือ สมุนไพร่สร้างกระดูก ฉันจะไปหาเพิ่มได้
จากไหนนี่สิ" นางซาบ่นอุบ

หลังจากเก็บอัศวินยักษ์เขาเดียวเดินเท้าทั้งหมดแล้ว เขาก็รีบเดินทาง
ย้อนกลับไปที่ค่ายพัก เทพกระบี่ไร้สำนึกกับอุ้งเงินยังไม่ตื่น นางซาจึงเลือก
ที่จะไปนั่งพักใกล้ๆ กับกองไฟก่อน

"การไปเมืองกวางซีครั้งนี้ ฉันอาจจะต้องเจอกับอันตรายมากกว่า
ครั้งไหนๆ ระหว่างทางจะต้องหาสมุนไพร่สร้างกระดูกให้เจอ ไม่งั้นแย่แน่"

นางซาบ่นพึมพำ ก่อนจะหยิบตำราสมุนไพร่ออกมาเปิดดู

"อืม...ภูมิประเทศที่มีสมุนไพร่สร้างกระดูกขึ้นอยู่มากๆ มักจะเป็น
สุสานสัตว์อสูร ปัญหาคือ สุสานสัตว์อสูรมันอยู่ที่ไหน ถ้าไม่รู้ก็ค้นหาไม่เจอ
ครั้งที่แล้วได้สมุนไพร่สร้างกระดูกมาเพราะฟลุคเจอ และมันคงไม่มีทาง
ฟลุคครั้งที่สอง" นางซากล่าวกับตัวเอง

"อุ้งเงินจะรู้เรื่องนี้หรือเปล่านะ" นางซากล่าวขึ้นเบาๆ

หลังจากนั้นไม่นาน นางซาก็เห็นอุ้งเงินกับเทพกระบี่ไร้สำนึกผละออกมา
จากเต็นท์ในเวลาไล่เลี่ยกัน ทั้งสองบิคุชีเกียจและเดินอ้อมเข้ามาหานางซา

ที่รออยู่หน้ากองไฟ พร้อมกับกระป๋องอาหารเช้า

"รีบมากินข้าว จะได้เดินทางกัน" นางซาเอย์ปากชวน

สองหนุ่มก็ไม่เกรงใจ หย่อนกันลงนั่งใกล้ๆ กับนางซา

"นี่อุ๋เงิน นายรู้จักเส้นทางไปยังสุสานสัตว์อสูรที่อยู่ในเทือกเขาสัตว์
สวรรค์ใหม่"

นางซาเอย์ปากถาม ทำให้อุ๋เงินที่กำลังเขมือบข้าวหยุดชะงัก

"ไม่รู้จัก บอสจะไปที่นี่ทำไม" อุ๋เงินถาม

"ฉันต้องการสมุนไพรสร้างกระดูกจำนวนมาก มันเป็นหนึ่งในวัตถุดิบ
ใช้ผลิตยักษ์เขาเขียว" นางซาตอบโดยไม่ได้ปิดบัง

"ข้อมูลเรื่องสมุนไพรของฉันไม่ได้ลึกเท่าไร แต่ถ้าบอสต้องการ
ข้อมูล เขียวฉันจะสอบถามเพื่อนๆ ที่อยู่เมืองกังซี้ให้ พวกเขาน่าจะมีข้อมูล
เรื่องนี้อยู่บ้าง" อุ๋เงินตอบ

"อืม...ฉันจะรอฟังข่าวดี" นางซาตอบยิ้มๆ

หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จ นางซาและพวกก็ไปเก็บเต็นท์ที่พักเตรียม
ออกเดินทาง ในขณะที่นั้นเองทั้งหมดก็ต้องสะดุ้งโหยง เมื่อได้ยินเสียงกลุ่ม
คนโวยวายขึ้น

"กลุ่มผู้เล่น?"

นางซากล่าวพร้อมกับเอียงหูฟังในทิศทางที่เกิดเสียง

"เสียงวุ่นวายน่าดู เหมือนมีการต่อสู้กัน"

เทพกระบี่ไร้สำนึกหันหน้าไปพุดกับนางซา

"ดูเหมือนทิศทางการต่อสู้กำลังมุ่งหน้ามาหาพวกเราด้วย จะทำ
ยังงัยคับอส" อุ๋เงินขอความเห็น

"ขึ้นคันไม้สิ ขอเพียงพวกเราไม่เกี่ยวข้อง พวกมันไม่น่าจะโจมตี
พวกเรา"

นางซากล่าวจบก็เห็นร่างขึ้นไปบนคันไม้เป็นคนแรก อุ๋เงินคว้าร่างของ
เทพกระบี่ไร้สำนึกเห็นร่างตามขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานนางซาก็เห็นพริบ
ขาวกับเทพหมากรุกกำลังปะทะกันอย่างดุเดือด ชั่วครู่เดียวก็พบราชสีห์คำ
กับอวตารถึงโผล่ออกมาจากพุ่มไม้และปะทะกันอีกคู่

"ทุกคน...อย่าให้กิเลสมันกรเผลิงเอาไปได้!"

ราชสีห์ทองภู่อึ้ง พริบคาก็โผล่ออกมาจากป่าพร้อมกับร่างของ

บรรจบฟ้าเป็นคู่ที่สาม

นางชาที่หลบอยู่บนต้นไม้ ยังไม่เข้าใจและงวามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมจึงเกิดการต่อสู้กันของบรรดาภิกษุใหญ่ แต่ไม่นานเขาก็เข้าใจ เมื่อพบเห็นลูกกลมๆ มีแสงสีทองขนาดเท่าเหรียญลอยหลบผู้เล่นไปมา เมื่อมันหายเข้าไปในร่างของใคร ร่างผู้เล่นคนนั้นก็ส่องแสงสีทองสว่างเจิดจ้า

"จิตวิญญาณดวงดาว!"

นางชาและอุ๋เงินแหกปากขึ้นพร้อมกัน

จิตวิญญาณดวงดาวตามคำราที่นางชาอ่านพบ เมื่อใครสัมผัสกับจิตวิญญาณดวงดาว ร่างผู้สัมผัสจะเกิดแสงสีทองเจิดจ้าเป็นเวลา 3 วันต่อเนื่อง เมื่อจิตวิญญาณดวงดาวสิงสู่ครบกำหนด ระดับของผู้ถูกจิตวิญญาณดวงดาวสิงสู่จะเพิ่มขึ้น 3 ระดับ ซึ่งจิตวิญญาณดวงดาวเป็นสิ่งที่หายากมากๆ และน้อยคนจะได้พบเจอ

จิตวิญญาณดวงดาวมีข้อเสียสำหรับผู้พบก็คือ ถ้าผู้ใดถูกมันสิงสู่ภายใน 3 วัน ผู้ถูกสิงสู่จะเป็นเป้าหมายของผู้เล่นเจ้าแค้นฆ่า เพราะถ้าผู้ถูกสิงสู่ตาย จิตวิญญาณดวงดาวก็จะเป็นอิสระอีกครั้ง

"อ้ากกก!"

ผู้เล่นภิกษุผู้พิชิตรื้อลังเมื่อถูกสมุนภิกษุสามราชนัสนวรรค์ฆ่าตาย จิตวิญญาณดวงดาวพุ่งออกจากร่างเขาแล้วกระแทกเข้ากับร่างของผู้เล่นที่ฆ่าอย่างแรงจนกระเด็นลึงไปกับพื้น ก่อนที่ร่างจะทอแสงสว่างแทนผู้ตาย

"ฮ่าๆๆ ฉันท้จิตวิญญาณดวงดาวมาแล้ว"

ผู้เล่นคนนั้นหัวเราะจบ เขาก็พบคาบเล่มหนึ่งทะลุดออกมาจากหน้าอก ราชสีห์เงินย้มเหี้ยมคิงคาบออกมาและเหวี่ยงตัดคอผู้เล่นคนนั้นอย่างรวคเร็ว

ฉับ! หัวผู้เล่นขากระเด็น จิตวิญญาณดวงดาวก็พุ่งออกจากร่างและทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า

"จับมันใส่กระสอบเร็วเข้า!" ราชสีห์ขาวร้องตะโกนสั่ง

ผู้เล่นสามคนก็กระโจนขึ้นไปพร้อมกับกระสอบในมือ

"ขวางพวกมันไว้!" เขี้ยวมาร้องตะโกนลั่น

ผู้เล่นภิกษุมังกรเพลิงอีกสี่คนก็ทะยานขึ้นไปขัดขวางกลางอากาศ

ผัวะ! ผัวะ! เสียงปะทะกันกลางอากาศดังสนั่น ร่างของผู้เล่นหลาย

คนร่วงหล่นลงมา และยังมีผู้เล่นอีกหลายคนกระโจนขึ้นไป หวังจะจับจิตวิญญาณดวงดาวให้ได้

"เข้าไปแย่งมาให้ได้ จิตวิญญาณดวงดาวต้องเป็นของกิลด์ผู้พิชิต" เทพหมากรุกแหกปากเสียงดัง

"เทพหมากรุก ฉันสัญญาถ้าจิตวิญญาณดวงดาวเป็นของพวกเขาฉัน นายจะได้รับสิ่งตอบแทนอย่างคุ้มค่า" บรรจบฟ้ากล่าวขึ้น

"เรื่องอื่นอาจจะขอกันได้ แต่เรื่องนี้ไม่มีข้อตกลงใดๆ ใครเจ๊งก็เป็นของคนนั้น"

เทพหมากรุกรีบพูด ทำให้บรรจบฟ้าต้องหัวเสีย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ จิตวิญญาณดวงดาวยังลอยวนเวียนไปมา มันสามารถหลบหลีกผู้เล่นได้อย่างเป็นธรรมชาติ การจะจับมันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย

"มันมาทางพวกเราแล้ว ฉันจะจับมันเอง พวกนายปะทะกับคนที่คิดจะแย่งพวกเราไว้" ฤดูหนาวแหกปากร้องตะโกนขึ้น เหล่าสมุนที่อยู่ด้านหลังก็ทะยานเข้าหาคนของกิลด์ผู้พิชิต กิลด์มังกรเพลิง และกิลด์สามราชันสวรรค์

"ฤดูหนาว เรื่องอื่นอาจจะยอมกันได้ แต่เรื่องนี้ฉันยอมไม่ได้"

ราชสีห์ขาวทะยานเข้ามาขัดขวาง ฤดูหนาวรีบเคลื่อนร่างหลบหลีก แต่ราชสีห์ขาวอ่านทิศทางออกจึงเคลื่อนร่างไปขวางทางเอาไว้

"คิๆ ฉันแค่ตัวล่อเท่านั้นแหละ"

ฤดูหนาวกล่าวจบ มนต์เหม็นคั้ก็ทะยานร่างข้ามศีรษะเธอไปอย่างรวดเร็ว ราชสีห์ขาวใจหายวาบ

"สกัคมนต์เหม็นคั้ไว้!"

ราชสีห์ขาวร้องตะโกนสั่ง ลูกสมุนที่อยู่ใกล้เคียงก็รีบกระโดดเข้ามาสกัดทางไว้ แต่พวกเขาก็สู้มนต์เหม็นคั้ไม่ได้ พวกเขาถูกหมัดและเท้าของมนต์เหม็นคั้ทำร้ายจนร่างกระเด็นห่างออกไป

"ฮ่าๆ จิตวิญญาณดวงดาวเป็นของฉันแล้ว"

มนต์เหม็นคั้สะบัดกระสอบคลุมจิตวิญญาณดวงดาวอย่างรวดเร็ว

"ฝันไปเถอะ!"

อวตารถึงไม่รู้เผลอมาจากไหน เขาทะยานร่างขึ้นมาพร้อมกับเหรียญคาบในมือฟันกระสอบขาดเป็นสองซีก ทำให้จิตวิญญาณดวงดาวหนีรอด

ไปได้

กิลด์อื่นๆ ก็เริ่มเข้ามาแย่งชิงด้วยบ้างแล้ว เมื่อพวกเขามีกำลังพร้อมรบ หลายกิลด์แย่งได้และถูกจิตวิญญาณดวงดาวสิงสู่ แต่พวกเขาก็ถูกฆ่าตายอย่างโหดเหี้ยม ทำให้กิลด์เหล่านั้นเริ่มขาด

บนต้นไม้สูง

นางซานั่งติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิด

"บอส เอาไง จะร่วมวงหรือจะเดินทางต่อ" เทพกระบี่ไร้สำนึกเอ่ยปากถาม

"โอกาสชิงจิตวิญญาณดวงดาวได้น้อยเกินไป เราจะเดินทางต่อ"

นางซาตอบ

ส่วนอุ้งเงินถอนใจอย่างโล่งอก เพราะกลัวนางซาส่งลุยเหมือนที่เคยทะลุผ่านฝูงยักษ์เขาเคียว ซึ่งเขายังเสียไม่หาย

"งั้นพวกเราริပ်ไปกันเถอะ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวจบก็โผล่ร่างลงจากต้นไม้อย่างช้าๆ นางซา กับอุ้งเงินมีวิชาตัวเบาจึงไม่จำเป็นต้องทำเหมือนเทพกระบี่ไร้สำนึก พวกเขาเห็นร่างลงบนพื้นได้อย่างนุ่มนวล

ในขณะเดียวกัน

ฤดูหนาวก็กำลังทะยานเข้าหาจิตวิญญาณดวงดาวพร้อมกระสอบในมือ ลูกสมุนที่ไล่ตามหลังเธอต่างก็สกัดผู้เล่นคนอื่นจนเปิดเป็นทางสายหนึ่งที่มุ่งตรงไปหาจิตวิญญาณดวงดาวได้

"ทำดีมาก ครั้งนี้จะต้องไม่พลาด"

ฤดูหนาวเคลื่อนร่างวุบเดียวก็เข้าประชิดจิตวิญญาณดวงดาวในระยะ 4 เมตร

"เธอคิดจะเอามันไปง่ายๆ หรือ"

เทพมารุกธรองตะโกนและพุ่งร่างเข้ามาจากอีกทิศทางหนึ่ง ซึ่งลูกสมุนได้แหวกเส้นทางให้เขาเช่นกัน ฤดูหนาวใจหายวาบ เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามเข้าใกล้จิตวิญญาณดวงดาวมากกว่าตน

"มันจะเป็นของกิลด์ผู้พิชิตไม่ได้ ฉันไม่ยอม!"

ฤดูหนาวใช้มือที่ว่างคว้าจับคาน และสะบัดคานทั้งฝักในมือฟาดเข้าไปยังจิตวิญญาณดวงดาวเต็มแรง ก่อนที่เทพหมากรุกจะใช้ถุงกระสอบคลุมได้สำเร็จ

ผัวะ!

จิตวิญญาณดวงดาวถูกฝักคานฟาดเต็มแรง มันจึงกระเด็นห่างออกไปราวกับคีโสมรัน

"ยัยบ้า!"

เทพหมากรุกร้องตะโกนคำทอ สีน้าของเขาแดงก่ำ เมื่อครู่ถ้ามีเวลาอีกเพียงเสี้ยววินาที เขาก็จะจับจิตวิญญาณดวงดาวได้แล้ว

ฤดูหนาวคลี่ขมอย่างพึงพอใจ เธอไม่สนใจเสียงร้องคำทอของเทพหมากรุก รีบทะยานร่างไล่ติดตามจิตวิญญาณดวงดาวไปทันที

กิลคนอื่น ๆ เห็นจิตวิญญาณดวงดาวถูกฟาดลอยไปไกล พวกเขาก็ฉวยโอกาสไล่ตามไปเป็นฝูงใหญ่ ผู้เล่นที่ปะทะกันอยู่ก็เลิกต่อสู้และไล่ตามไปเช่นกัน

ด้านเทพกระบี่ไร้สำนึกกว่าจะลงมาจากคันทันไม่ได้ ฉางซากับอู่เจินก็ต้องยืนรออยู่เกือบครึ่งนาฬิกา เมื่อเท้าของเขาสัมผัสพื้น อยู่ๆ ก็มีวัตถุบางอย่างพุ่งเข้ามาชนแผ่นหลังของเทพกระบี่ไร้สำนึกเต็มแรง ทำให้ร่างของเขาเสียหลักล้มกลิ้งไปกับพื้น

"อ้ากกก! ใครโจมตีฉัน แม่จะกระเทีบบให้ตายเลย"

เทพกระบี่ไร้สำนึกร้องโวยวาย สีน้าเต็มไปด้วยความโมโห ส่วนฉางซากับอู่เจินเบิกตาโตเท่าไข่ห่านไปแล้ว

ร่างของเทพกระบี่ไร้สำนึกเปล่งแสงสีทองสว่างไสว ฉางซาสูดหายใจลึก

"ช่วยแล้ว!" อู่เจินแหกปากขึ้นสุดเสียง

เทพกระบี่ไร้สำนึกเห็นร่างตัวเองส่องแสงเจิดจ้าก็เข้าใจเรื่องทุกอย่างได้ไม่ยาก สีน้าของเทพกระบี่ไร้สำนึกซิดเผือก

"บอส ช่วยฉันด้วย!" เทพกระบี่ไร้สำนึกแหกปากร้องลั่น

ฉางซารีบคว้าหุ่นไม้ในอกเสื้อโยนออกไป ร่างของขอมบี้แมนก็ปรากฏขึ้น ฉางซาบอกให้ขอมบี้แมนสวมใส่หน้ากากแล้วรีบพาเทพกระบี่

ไร้สำนึกหนีทันที

ขอมบี้แมนเคลื่อนร่างวูบเดียวก็คว่ำร่างเทพกระบี่ไร้สำนึกหนีไปในวงแขน ก่อนจะทะยานร่างหายเข้าไปในป่าอย่างเร่งด่วน เพราะถ้าชักช้าคงถูกล้อมกรอบแน่ๆ

"อุ้งเงินรีบตามไป ฉันจะสกัดศัตรูไว้ชั่วคราว" นางซารีบสั่ง

อุ้งเงินเห็นกองทัพผู้เล่นกำลังมุ่งหน้ามาก็ขลุ่ยลูขลุ่ย รีบทะยานร่างไล่ตามหลังขอมบี้แมนไป

นางซาหิยระเบิดควันออกมาจากกระเป๋ามีติและขว้างออกไปทันทีฟู่ๆ! ระเบิดพ่นควันออกมา ไม่กี่วินาทีก็เกิดกลุ่มควันขึ้น ผู้เล่นหลายคนทะยานร่างฝ่ากลุ่มควันออกมาได้ เมื่อพบเห็นการโยนระเบิดเพลิงเข้ามาเสริม พวกเขาก็ตกใจรีบเคลื่อนร่างหนีตายเป็นพัลวัน

บึ้มๆ! เสียงระเบิดดังสนั่น ฤดูหนาวเห็นใบหน้าคนโยนระเบิดชัดเจน เธอถึงกับอารมณ์เสีย

"เป็นพวกนายนี้เอง ทำไมนายถึงใช้ระเบิด" ฤดูหนาวกล่าวน้ำเสียงไม่พอใจ

"พวกฉันแค่สามคน พวกเธอเป็นร้อยๆ คน ไม่ใช่ระเบิดจะให้ใช้อะไร หรือจะปล่อยให้พวกเธอฆ่าตายฟรีๆ"

นางซากล่าวโต้ตอบ พร้อมกับโยนระเบิดควันเข้าไปอย่างไม่ยั้ง

"กระจายกันออกไป อย่าตกอยู่ในม่านควัน ไม่งั้นเราจะทำอะไรไม่ได้" ราชสีห์ทองร้องตะโกนบอกสมุน

"โอ้เวลานั้น มันใช้ระเบิดอีกแล้ว"

เทพหมากรุกกล่าวน้ำเสียงหงุดหงิด เพราะเขาเคยปะทะกับนางซามากกว่าคนอื่นๆ

นางซาต้องการขยายพื้นที่หมอกควันจึงขว้างระเบิดควันออกไปไกลขึ้น

"ไม่ต้องสนใจคนขว้างระเบิด จิตวิญญาณดวงดาวหนีไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้" ผู้เล่นคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

นางซาหันไปมองยังทิศทางที่ขอมบี้แมนและเทพกระบี่ไร้สำนึกหนีไป เขาเฝ้าปากทันทีเมื่อเห็นแสงสีทองสาดส่องขึ้นไปบนท้องฟ้า

"บัคซบ! แบบนี้จะหนีรอดไปได้ไงวะ แสงบ้านั้นชี้เป้าชัดๆ" นางซา

ป่นอุบ

"คงไม่มีทางเลือกแล้ว ยังไงก็ต้องต้านพวกยอคผีมือในกลุ่มควันไว้ให้ได้มากที่สุด"

"เปิดประตุมิติ อศวินยักษ์เขาเดี๋ยวเดินเท้า จงออกมา 50 ตัว"

นางซาเอ่ยปากสั่งงาน ไม่นานอากาศตรงหน้าของเขาก็ฉีกขาดกลายเป็นประตุมิติ อศวินยักษ์เขาเดี๋ยวเดินเท้ากระโดดออกมาตามจำนวนที่นางซาได้สั่งไว้

ก่อนหน้านี้นางซาได้อ่านคู่มือการใช้งาน Undead ยักษ์เขาเดี๋ยวอย่างละเอียดแล้ว พวกพลทหารยักษ์เขาเดี๋ยวไม่สามารถมองเห็นในหมอกหรือกลุ่มควันได้ แต่ถ้าเป็นยักษ์เขาเดี๋ยวระดับอศวินขึ้นไปจะมีความสามารถมองเห็นในหมอกหรือกลุ่มควันได้

"บุกเข้าไปโจมตีศัตรูทุกคนในกลุ่มควัน" นางซาเอ่ยปากสั่งการ

เหล่าอศวินยักษ์เขาเดี๋ยวเดินเท้าก็พากันวิ่งเข้าไปในกลุ่มควันอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็เกิดการต่อสู้กันขึ้น

"เฮ้! ใครโจมตีฉันวะ" อวตารดังร้องโวยวาย

"มันเป็นยักษ์ ใช้ยักษ์หรือเปล่า ฉันมองไม่ชัด" บรรจบฟ้ากล่าวขึ้น

"ใช่แล้ว มันเป็นยักษ์เขาเดี๋ยว แต่รูปร่างของมันไม่เหมือนกับที่พวกเราเข้าไป มันมาจากไหนกัน กิลด์สามราชันสวรรค์ทุกคนระวังตัวให้ดี" ราชสีห์เงินร้องตะโกนบอกสมุน

ช่วงเวลานี้เอง พิราบขาวกับฤดูหนาวก็หนีพ้นกลุ่มควัน นอกจากนี้ก็ยังมีร่างของราชสีห์ทองกับราชสีห์ดำโผล่ออกมาในตำแหน่งที่ห่างกันไม่ไกลนัก

"รีบตามไป" พิราบขาวสั่ง

ฤดูหนาวก็รีบไล่ตามเธอไปอย่างรวดเร็ว

"อย่าปล่อยยให้กิลด์สายหมอกถึงตัวเขาก่อน ไปเร็วน้องเล็ก" ราชสีห์ทองสั่ง

พริบตาทั้งสองก็ทะยานร่างไล่ตามพิราบขาวไป

เทพหมากรุกกับบรรจบฟ้าโผล่ออกมาจากหมอกควันในเวลาไล่เลี่ยกันอีกคู่

"บัคซบ! มันเป็นคนเอา Undead ยักษ์ไปจริงๆ ค่าย" เทพหมากรุก

คำราม

บรรจบฟ้าไม่ได้สนใจเทพหมากรูกำลังโวยวายอะไร พอหนีพ้นกลุ่มควันปุบ เขาก็รีบมุ่งหน้าไปตามกลุ่มแสงที่อยู่ไกลออกไปทันที

นางซาคัตสินใจไล่ตามขอมบี้แมนไปเช่นกัน เพราะเขาจำเป็นจะต้องขัดขวางกลุ่มคนที่ไล่ตามล่าเพื่อนของเขาทุกวิถีทาง ส่วน Undead ยักษ์เขาไม่เป็นห่วง ถ้าตัวไหนไม่ตายเคี้ยวมันก็คงไล่ตามเขาไปจนเจออยู่ดี หรือถ้าอยู่ไกลมันก็จะเข้าไปในประมุขเอง

"ต้องใช้ธนูเหล็กคำ"

นางซาร่าฟังจบก็เรียกใช้ธนูเหล็กคำ

เนื่องจากฝ่ายตรงข้ามล้วนเป็นยอดฝีมือ การจะใช้แค่ธนูเหล็กคำโจมตีไม่อาจจะหยุดยั้งพวกเขาได้ นางซาจึงบรรจุพลังชีวิตเข้าไปในคันธนูเหล็กคำด้วย และด้วยระดับปัจจุบันของเขา การบรรจุพลังชีวิตไม่ได้ทำให้เขาอ่อนแอลงนัก

เหล่าอศวินยักษ์เขาเคียวเดินเท้ายังคงพัวพันผู้เล่นส่วนใหญ่ไว้ในกลุ่มควัน แต่ก็มีผู้เล่นหลายสิบคนหลบหลีกกลุ่มควันออกมาได้ และพวกเขาก็รีบมุ่งหน้าไปไล่ล่าเทพกระบี่ไร้สำนึกทันที

นางซาใช้ทักษะวิชาตัวเบาวิหคลอยลมขึ้นกลางทะยานร่างไปตามกิ่งไม้ ทักษะนี้ทำให้เขาเคลื่อนไหวเหมือนผู้เล่นระดับ 65 นางซาารู้สึกเสียดายอยู่บ้าง ถ้าปัจจุบันเขาระดับ 60 เขาจะสามารถใช้ทักษะวิหคลอยลมขั้นสูงได้ ซึ่งจะทำให้เขาสามารถใช้วิชาตัวเบาได้เหมือนผู้เล่นระดับ 75 ฟ้าวว!

"อ้ากกก! อ้ากกก!"

นางซายิงลูกธนูสองดอกสกัดผู้เล่นสองคนที่อยู่ด้านหน้า ทำให้ร่างของพวกเขาเสียหลักตกลงไปบนพื้นดิน พวกเขาต่างบาดเจ็บ แต่ไม่ถึงกับเสียชีวิต นางซาไม่สนใจสายตาของพวกเขาที่มองมายังตนเองอย่างเคียดแค้น นางซาเคลื่อนร่างผ่านพวกเขาไป และยิงโจมตีอีกหลายคน

ผู้เล่นหลายคนคิดจะตอบโต้กลับคืน แต่นางซาเคลื่อนร่างหนีพร้อมกับโจมตีระยะไกล ทำให้พวกเขาทำอะไรนางซาไม่ได้ นอกจากต้องหลบหนีจากลูกธนู นางซาโจมตีผู้เล่นอย่างบ้าคลั่ง แต่จนแล้วจนรอดนางซาก็ไม่พบศัตรูที่เป็นยอดฝีมือแถวหน้าแม้แต่คนเดียว

ทั้งพิราบขาว พี่น้องราชสีห์ เทพหมากรุก และบรรจบฟ้า เขาไม่เห็นแม้แต่เงา นั่นก็หมายความว่า คนพวกนี้ได้เข้าไปใกล้ขอมบี้แมนไปเรียบร้อยแล้ว

"การจะวิ่งให้ทันผู้เล่นระดับ 66 ขึ้นไป มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย" นางซาร่าฟิง

"การจะพาเทพกระบี่ไร้สำนึกหนีรอดจากเงื้อมมือพวกเขา จำเป็นต้องใช้สมองเท่านั้น" นางซากล่าวสีหน้าเรียบนิ่ง

"เราต้องสร้างกับดัก และให้ขอมบี้แมนหลอกพวกเขามา" นางซาคัดสินใจอย่างเร่งด่วน

ตอนนี้นางซาไม่รู้เงินอยู่ที่ไหน แต่เขาก็หวังว่าเงินจะปลอดภัย ไม่ถูกจับตัวมาเรียกค่าไถ่ ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะแลกชีวิตคู่เงินกับชีวิตของเทพกระบี่ไร้สำนึก

นางซาคัดสินใจหนีไปอีกทางเพื่อหาสถานที่วางกับดัก ในที่สุดเขาก็พบเจอจนได้ ที่นี่เป็นช่องเขาขนาดใหญ่ ด้านบนล้วนเต็มไปด้วยหินก้อนมณีมา นางซาใช้วิชาตัวเบาไต่ขึ้นไปบนเนินเขาอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเวลามีน้อยมากๆ เขาทำการติดตั้งระเบิดเพลิงตามจุดเปราะบางต่างๆ จุดประสงค์เพื่อถล่มภูเขาดิน นอกจากนี้นางซายังติดตั้งระเบิดควันไว้ด้วย เพื่ออำพรางสายตายั่วเวลาหนีอีกทางหนึ่ง

นางซาใช้เวลาติดตั้งไม่นานนักก็รีบออกจากช่องเขาเพื่อไปติดตั้งระเบิดบนพื้นอีกหลายจุด แต่แล้วในขณะที่วิ่งเขาบังเอิญไปพบสมุนไพรพิษชื่อของมันคือ 'ไบฝุ่นคัน' โอเคียนางซาจึงบรรเจิด

"ฮ่าๆ เจอของเจ๋งๆ เข้าแล้วสิ"

นางซาขยี้เข้าไปใกล้คันไบฝุ่นคันอย่างช้าๆ เพราะกลัวฝุ่นจะฟุ้งมาติดตัวเขาจนทำให้เขาต้องเปลี่ยนยาแก้พิษ นางซาทำการมั่วระเบิดหนึ่งลูกใกล้ๆ คันไบฝุ่นคัน โดยใช้หินถ่วงกระเบื้องระเบิดไว้ เมื่อระเบิดบนภูเขาทำงาน แรงสะเทือนจะทำให้กระเบื้องระเบิดจุดนี้ทำงานด้วยเช่นกัน เมื่อผู้เล่นโผล่ออกมาจากช่องเขาก็จะถูกพิษไบฝุ่นคัน กว่าจะรู้ตัวพวกเขาก็จะเริ่มคันกันแล้ว และหลังจากพวกเขาถูกฝุ่นคัน พวกเขาก็จะเกิดความหงุดหงิด สุดท้ายก็จะตกอยู่ในแผนอีกขั้นของนางซา

แผนอีกขั้นของนางซาก็คือ เขาจะติดตั้งระเบิดบนพื้นห่างออกไปจาก

ที่นี้ 50 เมตร โดยใช้เทคนิคฝังระเบิดในดินและผูกติดกับกิ่งไม้ ขอเพียงมีคนมาเตะก้อนไม้ระเบิดก็จะทำงาน

เพื่อไม่ให้แผนผิดพลาดนางซาได้วางระเบิดมากกว่าสิบจุด เช่นเคย... จุดนี้ระเบิดวันก็เป็นสิ่งที่ซาไม่ได้ เมื่อผู้เล่นมองไม่เห็นทาง โอกาสจะเตะกิ่งไม้ผู้กระเบิดลูกต่อไปก็มีมากขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว

ปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นกิลด์สายหมอกหรือกิลด์สามราชันสวรรค์ นางซาถือเป็นศัตรูของตัวเองทั้งหมด ผู้ใดที่ไล่ล่าเทพกระบี่ไร้สำนึก เขาพร้อมที่จะฆ่ามันให้ตาย

การติดตั้งระเบิดนางซาใช้เวลาครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ในเวลานี้อง นางซาได้ออกคำสั่งให้ซอมบี้แมนที่กำลังพาเทพกระบี่ไร้สำนึกหนีวิ่งอ้อมกลับมาเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากการวิ่งอ้อมกลับมาที่ละนิด ศัตรูที่ไล่ล่าหลายคนจะไม่รู้สึว่า ตัวเองกำลังวิ่งอ้อมกลับไปทางเดิม ยกเว้นผู้เล่นที่ละเอียดรอบคอบที่คอยดูเข็มทิศประกอบการไล่ล่า

พิราบขาวกับฤดูหนาวที่วิ่งไล่ติดตามอยู่ด้านหน้าสุด

ทั้งสองค่อนข้างแปลกใจที่ยังไม่สามารถไล่ตามซอมบี้แมนทัน ไม่ว่าจะใช้ความตั้งใจเท่าไร ระยะห่างระหว่างพวกเขาก็สั้นลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

"หมอนั่นเป็นใคร หนีเก่งขนาดนี้ระดับน่าจะ 70 หรือไม่กี่ 75 โน่น" ฤดูหนาวกล่าวขึ้น

"เท่าที่ฉันสังเกต พวกเขาสามคนไม่ใช่ยอดฝีมือระดับสูงแน่นอน การหนีได้เร็วขนาดนี้ดูผิดปกติมาก" พิราบขาวตอบสีหน้าสงสัย

"พวกเขาคงไม่รู้ สามคนนั้นเคยมียอดฝีมือระดับสูงมาช่วยเหลืออยู่คนหนึ่ง เพียงแต่พวกฉันเองก็ไม่ได้รู้เขาเป็นใคร ถ้าจะให้ฉันเดา ยอดฝีมือคนนั้นได้ปรากฏตัวอีกครั้งแล้ว"

ราชสีห์ทองที่วิ่งไล่หลังมาคิดๆ กล่าวขึ้น ทำให้พิราบขาวกับฤดูหนาวตกใจอยู่ไม่น้อย

"ความสามารถของยอดฝีมือคนนั้นเทียบกับนายเป็นยังไง" พิราบขาวถาม

"เกรงว่าฉันจะไม่ใช่คู่มือของเขา แต่ถ้าพวกเราทุกคนร่วมมือกันอาจ

จะเป็นอีกเรื่องหนึ่ง" ราชสีห์ทองคอบ

"ร่วมมือ? ผลประโยชน์ล่ะ จะแบ่งกันยังไง พวกฉันก็ต้องการจิตวิญญาณดวงดาวเช่นกัน" ฤๅณาวคอบแทรก

"เป้าหมายของพวกเราคือ จับตัวคนที่จิตวิญญาณดวงดาวสิงสู่ให้ได้ พวกเราทั้งสองกิลด์จะทำการเสนอเงื่อนไข ใครทำให้ผู้ถูกสิงสู่พอใจในผลประโยชน์ เขาจะตกเป็นของกิลด์นั้น" ราชสีห์ทองออกความเห็น

"ถ้าคนถูกสิงสู่ไม่เต็มใจตายล่ะ อย่าลืมหาถ้าเขาไม่ตาย จิตวิญญาณดวงดาวก็จะไม่ออกมาจากร่างของเขา" ฤๅณาวถามต่อ

"ที่นี่เต็มไปด้วยผู้ร้าย เขาต้องพิจารณาว่าจะตายแล้วได้ผลประโยชน์ หรือจะเลือกตายโดยไม่ได้อะไรเลย" ราชสีห์ทองกล่าวขี้มุก

"นายมีความคิดเหมือนฉันตั้งแต่ต้น ที่คิดจะจับตัวเขามาเสนอเงื่อนไข เอาเป็นว่า ฉันกับฤๅณาวจะทำตามแผน พวกเราจะร่วมมือกันชั่วคราว นายมีแผนปะทะกับยอดฝีมือคนนั้นหรือยัง" พิราบขาวถาม

"ฉัน เธอ และราชสีห์คำจะทำหน้าที่แยกยอดฝีมือคนนั้นออกไป ส่วนฤๅณาว เธอจะต้องจับตัวผู้เล่นที่ถูกสิงสู่ให้ได้ เธอต้องพึงระวังไว้ งานของเธอยากกว่าพวกฉันมาก เพราะเธออาจจะปะทะกับศัตรูจากกิลด์อื่นที่คิดจะแย่งตัวเขามากมาย" ราชสีห์ทองอธิบายแผน

ฤๅณาวรู้อยู่แล้วงานที่เธอจะรับผิดชอบมันไม่ง่ายเลย เธอพยักหน้ากล่าวว่า

"ฉันจะพยายามเต็มที่"

"อืม...ดูเหมือนระยะห่างของพวกเรากับคนที่ถูกจิตวิญญาณดวงดาวสิงสู่จะย่นย่อลงมาแล้ว พวกเราต้องรีบฉวยโอกาสนี้ไล่ตามไป" พิราบขาวกล่าวขึ้น

"ฮ่าๆ ในที่สุดพวกเราก็ไล่ตามทันแล้ว"

บรรจบฟ้าระเบิดเสียงหวัหระ ทำให้พิราบขาว ฤๅณาว และพี่น้องราชสีห์ต้องขมวดคิ้ว เพราะการปรากฏตัวของศัตรูอีกกลุ่มในเวลาที่พักพิงยังไม่ลงมือ มันจะทำให้พวกเขาทำงานได้ยากยิ่งขึ้น

"ไอ้ตัวร้ายมาแล้ว" ฤๅณาวกล่าวขึ้น

"ฉันจะถ่วงเวลามันเอง ทุกคนไปก่อนเลย"

ราชสีห์คำกล่าวจบ เขาก็เคลื่อนร่างย้อนกลับไป

"ระวังตัวด้วยน้องเล็ก" ราชสีห์ทองเอ๋ยปากเคื่อน

ราชสีห์คำโบกมือพร้อมกับคิงคาบออกมาจากฝัก เขาทะยานร่าง
เข้าหาบรรจบฟ้าในทันที

"ไอ้คำ! นายจะทำอะไร"

บรรจบฟ้าคำราม เมื่อมีคนมาขวางทางเขา

"ฆ่านายไง"

ราชสีห์คำร้องตะโกนจบ คาบในมือก็พุ่งเข้าหาบรรจบฟ้า

เปรี้ยง! บรรจบฟ้าสะบัดกระปี่รับไว้ ทำให้เกิดประกายไฟแลบแลบ

เปรี้ยง! เปรี้ยง! ราชสีห์คำเหวี่ยงคาบโจมตีต่อเนื่อง แต่ก็ไม่อาจ
ทำร้ายบรรจบฟ้าได้

"หลีกทางไป!" บรรจบฟ้ากล่าวด้วยน้ำเสียงร้อนรน

"จะรีบไปไหน อยู่สู้กับฉันที่นี่แหละ" ราชสีห์คำกล่าวอึดๆ

บรรจบฟ้าถึงกับโกรธจัด เมื่อเห็นร่างของพิราบขาว ฤดูหนาว และ
ราชสีห์ทองหายไปจากสายตาแล้ว เขาอุตส่าห์รีบวิ่งตามมาแทบตาย แต่
กลับถูกราชสีห์คำมาขวางทางเสียได้

"นายไม่มีโอกาสตามไปหรอก นายต้องอยู่ที่นี่"

ราชสีห์คำกล่าวด้วยเสียงเขะเข็ย

"บัดซบ! ถ้าฉันต้องการจะไป ใครก็ขวางฉันไม่ได้ คายซะ!"

บรรจบฟ้าคำรามเสียงดังลั่น พริบตากระปี่ในมือก็ทะยานเข้าหา
ราชสีห์คำ ทั้งสองผลัดกันรุกผลัดกันรับอย่างดุเดือดเลียดพล่าน ความเร็ว
ในการโจมตีผู้เล่นระดับต่ำกว่า 50 ไม่มีทางได้เห็นร่างพวกเขาเคลื่อนไหว
ปะทะกันเลย

ห่างออกไปสามสิบเมตร

เทพमारุกเพิ่งจะเดินทางมาถึง เขาหยุดชะงักทันที เมื่อพบเห็น
การปะทะกันของบรรจบฟ้ากับราชสีห์คำ

"หึๆ ดูเหมือนโชคจะเข้าข้างฉัน รีบไปคิดกว่า"

เทพमारุกกล่าวจบก็เคลื่อนร่างพุ่งไปด้านหน้าด้วยวิชาตัวเบา
ระดับสูงสุด เมื่อเคลื่อนร่างผ่านสนามต่อสู้ บรรจบฟ้าปรายตาไปเห็นก็
ร้องตะโกนลั่น

"เทพหมากรุกช่วยฉัน!"

"ขอโทษด้วย ฉันรีบ! ไว้ฉันทำงานเสร็จแล้วจะกลับมาช่วย"

เทพหมากรุกร้องตะโกนบอก ในขณะที่วิ่งผ่านพวกเขาไป

"ไอ้..."

บรรจบฟ้าเจอมุกนี้ถึงกับหัวเสีย ส่วนราชสีห์คำขมวดคิ้ว เพราะเทพหมากรุกก็เป็นตัวปัญหาเช่นกัน แต่เขาเองก็ไม่มีปัญญาจะไปขวางเทพหมากรุกอีกคน ลำพังแค่บรรจบฟ้าเขาก็เต็มกลืนแล้ว